DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 lipca 1938 r.

Nr 21

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

497

USTAWA

z dnia 14 lipca 1938 r.

o zmianie ustawy o Funduszu Pracy.

Art. 1. Art. 3 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163), zmieniony rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849), otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Fundusz Pracy jest osobą prawną; siedzibą jego władz jest m. st. Warszawa.

(2) Zadłużenie Funduszu Pracy — poza zobowiązaniami przejętymi w myśl art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849) — do dnia 31 marca 1939 r. nie może przewyższać:

1) zobowiązań, wynikających z pożyczek, zaciągniętych od Funduszu Inwestycyjnego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy,

2) oraz dalszej kwoty 85 milionów złotych.

(3) Poczynając od dnia 1 kwietnia 1939 r., zaciągnięcie każdego nowego zobowiązania wymaga specjalnego tytułu ustawowego, chyba że zachodzi konieczność państwowa zaciągnięcia kredytu na cele nagłych wydatków. W tym przypadku Fundusz Pracy może zaciągnąć kredyt za zgodą Ministra Skarbu do wysokości 10 milionów złotych, z zastrzeżeniem następnego przedłożenia Sejmowi odpowiedniego projektu ustawy i podania do wiadomości Najwyższej Izbie Kontroli.

(4) Prolongata zobowiązań, zaciągniętych przed dniem 1 kwietnia 1939 r., nie jest nowym zobowiązaniem w rozumieniu ust. (3).

(5) Budżet Funduszu Pracy jest częścią składową budżetu Państwa. Minister Opieki Społecznej składa corocznie sprawozdanie Sejmowi o gospodarce Funduszu Pracy w ubiegłym okresie budżetowym.

(6) Sprawozdanie finansowe Funduszu Pracy jest częścią państwowego zamknięcia rachunkowego."

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Opieki Społecznej i Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 lipca 1938 r. Nr 52, poz. 401).

498

USTAWA

z dnia 14 lipca 1938 r.

o konwersji 6% pożyczki dolarowej z 1920 r.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaofiarowania i do przeprowadzenia na zasadach, ustalonych w ustawie niniejszej, konwersji tych obligacyj 6% pożyczki dolarowej, wypuszczonych dnia 1 kwietnia 1920 r. na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 29, poz. 252), które nie zostały skonwertowane na obligacje 4½% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r. i do wypuszczenia w tym celu 4½% obligacyj konwersyjnych. Konwersja może być przeprowadzona również drogą przestemplowania obligacyj.

Art. 2. (1) Oprocentowanie obligacyj obniżone będzie na 4½ od sta w stosunku rocznym.

(2) Kupony od obligacyj płatne będą w New Yorku w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki.

(3) Spłata obligacyj nastąpi w ciągu lat 20, poczynając od dnia 1 października 1938 r., przez częściowe umarzanie w terminach półrocznych, bądź w drodze losowania, bądź w drodze skupu z wolnej ręki. Obligacje, wylosowane do umorzenia, płatne będą według ich wartości nominalnej.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu dc ustalenia w umowie lub umowach, jakie w tym celu będą potrzebne, innych szczegółowych warunków, na jakich konwersja, przewidziana w art. 1, będzie zaofiarowana.

Art. 4. Czynności, związane z konwersją, jak również obligacje, skonwertowane na zasadzie art. 1, oraz przychód od tych obligacyj będą wolne od wszelkich podatków i danin państwowych i samorządowych.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 lipca 1938 r. Nr 52, poz. 402).

499

USTAWA

z dnia 14 lipca 1938 r.

o konwersji 7% pożyczki stabilizacyjnej w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaofiarowania i przeprowadzenia na zasadach, ustalonych w ustawie niniejszej, konwersji tych obligacyj 7% pożyczki stabilizacyjnej, wyrażonych w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki, wypuszczonych dnia 15 października 1927 r. na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789), które nie zostały skonwertowane na obligacje 4½% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r. i do wypuszczenia w tym celu 4½% obligacyj konwersyjnych. Konwersja może być przeprowadzona również drogą przestemplowania obligacyj.

Art. 2. (1) Oprocentowanie obligacyj obniżone będzie na 4½ od sta w stosunku rocznym.

(2) Kupony od obligacyj płatne będą w walucie miejsca przedstawienia do zapłaty w New Yorku, Londynie, Bazylei, Zurychu, Amsterdamie, Sztokholmie i Paryżu.

(3) Wypłata następować będzie, stosownie do żądania posiadacza:

1) albo na podstawie wartości nominalnej kuponu, wyrażonej w dolarach; w tym przypadku wypłata dokonana będzie: w New Yorku w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki, a w innych miejscach płatności — według zasad, ustalonych w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789);

2) albo na podstawie wartości nominalnej kuponu, przerachowanej, stosownie do żądania posiadacza kuponu, na franki szwajcarskie, floreny holenderskie lub korony szwedzkie według stosunku do dolara tych walut, ustalonego w art. 7 rozporządzenia, wymienionego w pkt 1); w tym przypadku wypłata dokonana będzie: w Bazylei i Zurychu, Amsterdamie i Sztokholmie — we frankach szwajcarskich, florenach holenderskich i koronach szwedzkich, a w innych miejscach płatności — stosownie do żądania posiadacza kuponu — według kursu kupna wypłaty na Zurych, Amsterdam lub Sztokholm w miejscu i dniu przedstawienia kuponu do zapłaty;

3) albo na podstawie wartości nominalnej kuponu, obliczonej zgodnie z pkt 2) we frankach szwajcarskich, florenach holenderskich lub koronach szwedzkich, a przerachowanej na dolary według stałego stosunku: 4.234 franków szwajcarskich lub 2.033 florenów holenderskich lub 3.048 koron szwedzkich za jednego dolara; w tym przypadku wypłata dokonana będzie w New Yorku w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki, a w innych miejscach płatności — według kursu kupna wypłaty na New York w miejscu i dniu przedstawienia kuponu do zapłaty.

Art. 3. Spłata obligacyj nastąpi w ciągu lat 30, poczynając od dnia 15 października 1938 r. przez częściowe umarzanie w terminach półrocznych, bądź w drodze losowania, bądź w drodze skupu z wolnej ręki. Obligacje, wylosowane do umorzenia, płatne będą po kursie 103 ich wartości nominalnej.

Art. 4. Obligacje korzystają do czasu ich spłaty z zabezpieczenia, ustanowionego dla obligacyj 7% pożyczki stabilizacyjnej w umowie, zawartej przez Ministra Skarbu na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789).

Art. 5. Postanowienia umowy, zawartej przez Ministra Skarbu na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789), mają zastosowanie do obligacyj, objętych konwersją, przewidzianą w ustawie niniejszej, z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych w art. 2 i 3.

Art. 6. Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalenia w umowie lub w umowach, jakie w tym celu będą potrzebne, innych szczegółowych warunków, na jakich konwersja, przewidziana w art. 1, będzie zaofiarowana.

Art. 7. Czynności, związane z konwersją, jak również obligacje, skonwertowane na zasadzie art. 1 oraz przychód od tych obligacyj będą wolne od wszelkich podatków i danin państwowych i samorządowych.

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 lipca 1938 r. Nr 52, poz. 403).

500

USTAWA

z dnia 14 lipca 1938 r.

o 4¼% bonach Skarbu Państwa w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do wystawienia i wydania firmie „Standard Car Finance Corporation" 78 sztuk 4¼% bonów Skarbu Państwa na sumę nominalną 5.669.036,98 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki w zamian za nieumorzone 7% bony Skarbu Państwa, wydane na podstawie umowy, zawartej przez Skarb Państwa dnia 6 grudnia 1929 r. z Towarzystwem Zakładów Mechanicznych „Lilpop, Rau i Loewenstein", S. A. tytułem zapłaty czynszu dzierżawnego za dostarczone wagony kolejowe.

(2) Wykup 4¼% bonów Skarbu Państwa nastąpi do dnia 1 października 1951 r. w terminach półrocznych według planu, ustalonego przez Ministra Skarbu.

(3) Odsetki w wysokości 4¼ od sta w stosunku rocznym biegną od dnia 1 października 1937 r. i płatne będą z dołu w terminach półrocznych.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 lipca 1938 r. Nr 52, poz. 404).

501

PROTOKÓŁ

o interpretacji artykułu X układu z Niemcami z dnia 20 stycznia 1930 r., dotyczącego kwestyj finansowych, podpisany w Brukseli dnia 30 lipca 1936 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia trzydziestego lipca tysiąc dziewięćset trzydziestego szóstego roku podpisany został w Brukseli protokół o interpretacji artykułu X układu z Niemcami z dnia 20 stycznia 1930 r., dotyczącego kwestyj finansowych. Protokół ten brzmi jak następuje:

Przekład.

PROTOKÓŁ.

Należycie upoważnieni przedstawiciele Rządu Jego Królewskiej Mości Króla Belgów, Rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, Rządu Kanady, Rządu Commonwealth Australii, Rządu Nowej Zelandii, Rządu Unii Południowo-Afrykańskiej, Rządu Indii, Rządu Republiki Francuskiej, Rządu Jego Królewskiej Mości Króla Hellenów, Rządu Jego Królewskiej Mości Króla Włoch, Rządu Jego Cesarskiej Mości Cesarza Japonii, Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, Rządu Republiki Portugalskiej, Rządu Jego Królewskiej Mości Króla Rumunii, Rządu Konfederacji Szwajcarskiej, Rządu Jego Królewskiej Mości Króla Jugosławii

Zważywszy,

że w art. X, ust. 2 Układu

z Niemcami, podpisanego w Hadze w dniu 20 stycznia 1930 r. i należycie wprowadzonego w życie, odnośne Rządy (z wyjątkiem Konfederacji Szwajcarskiej), udzieliły Bankowi Rozrachunków Międzynarodowych, którego utworzenie zostało przewidziane planem ekspertów z dnia 7 czerwca 1929 r., pewnych immunitetów, dotyczących jego majątku i aktywów, jak również majątku i aktywów, które byłyby jemu powierzone,

że na mocy konwencji, podpisanej w Hadze w tym samym dniu, co wyżej wymieniony Układ i która nabyła moc ustawową w Szwajcarii, Rząd Konfederacji Szwajcarskiej zobowiązał się wobec Rządów Niemiec, Belgii, Francji, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, Włoch i Japonii, aby w przypadku założenia rzeczonego Banku Rozrachunków Międzynarodowych w Bazylei, udzielić mu Statut Organizacyjny, zapewniający mu w myśl art. X immunitety podobne do immunitetów przewidzianych w art. X ust. 2 Układu z Niemcami,

że ponieważ art. X, ust. 2 Układu z Niemcami i art. X Statutu Organizacyjnego wynikającego z konwencji z Konfederacją Szwajcarską, wyrażają niedokładnie intencje Stron Umawiających się i mogą spowodować powstanie pewnych trudności interpretacyjnych, należy ściśle określić znaczenie rzeczonych artykułów i zastąpić użyte w nich wyrażenia przez wyrażenia bardziej zrozumiałe i mogące bardziej skutecznie zapewnić operacjom Banku Rozrachunków Międzynarodowych immunitety niezbędne dla wykonywania jego zadania;

postanowili, co następuje:

Art. 1.

Bank Rozrachunków Międzynarodowych, jego majątek i aktywa, jako też wszelki majątek i aktywa, jakie są lub będą mu powierzone, niezależnie od tego, czy będą to monety, czy inne dobra pieniężne, sztaby złota, srebra lub sztaby jakiegokolwiek innego metalu, przedmioty wartościowe, walory lub jakiekolwiek inne przedmioty, których deponowanie jest, zgodnie z praktyką bankową, dopuszczalne, — nie podlegają postanowieniom i zarządzeniom, przewidzianym w ust. 2 art. X Układu z Niemcami i w art. X Statutu Organizacyjnego, wynikającego z konwencji ze Szwajcarią z dnia 20 stycznia 1930 r.

Majątek i aktywa stron trzecich, trzymane przez jakąkolwiek inną instytucję lub osobę z polecenia, w imieniu lub na rachunek Banku Rozrachunków Międzynarodowych, będą uważane za powierzone Bankowi Rozrachunków Międzynarodowych i za korzystające z immunitetów, przewidzianych w wyżej wymienionych artykułach na tej samej podstawie co majątki i aktywa, które Bank Rozrachunków Międzynarodowych trzyma na rachunek osób trzecich, w pomieszczeniach specjalnie do tego celu przez Bank, jego filie lub agencje przeznaczonych.

Artykuł 2.

Niniejszy Protokół wejdzie w życie dla każdej ze Stron Umawiających się w dniu złożenia jej dokumentu ratyfikacyjnego w belgijskim Ministerstwie Spraw Zagranicznych i Handlu Zagranicznego. Wejdzie on niezwłocznie w życie dla tych Stron Umawiających się, które oświadczą w chwili podpisywania Protokołu, iż zrzekają się procedury ratyfikacji.

Artykuł 3.

Rządy, nie-sygnatariusze, które są lub mogłyby być stronami w Układzie z Niemcami, podpisanym w Hadze w dniu 20 stycznia 1930 r., mogą przystąpić do niniejszej Konwencji.

Rząd, który pragnie do niej przystąpić, powinien powiadomić o swym zamiarze pisemnie Rząd Belgijski, przekazując mu akt przystąpienia.

Artykuł 4.

Rządy, które nie podpisały Układu z Niemcami, podpisanego w Hadze w dniu 20 stycznia 1930 r. będą mogły przystąpić do niniejszej Konwencji, podpisując, z zastrzeżeniem ratyfikacji, jeżeli tego zajdzie potrzeba, oryginał tej Konwencji, który zostanie złożony w archiwum belgijskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Handlu Zagranicznego. Podpis złożony w ten sposób przez Rząd, który nie podpisał Układów Haskich, będzie pociągał za sobą przystąpienie do art. X i XV Układu z Niemcami z dnia 20 stycznia 1930 r., jako też do załącznika XII tego Układu, ustalającego tryb postępowania w Trybunale Rozjemczym, którego jurysdykcji rzeczone Rządy poddadzą się w ten sposób w sprawach, dotyczących stosowania i interpretacji wspomnianego art. X oraz niniejszej Konwencji.

Artykuł 5.

Rząd belgijski doręczy wszystkim Rządom sygnatariuszom, jako też Bankowi Rozrachunków Międzynarodowych, zaświadczony odpis niniejszej Konwencji, protokołu, dotyczącego złożenia pierwszych dokumentów ratyfikacyjnych, późniejszych dokumentów ratyfikacyjnych, jako też deklaracyj o przystąpieniu, przewidzianych w artykułach poprzednich.

Artykuł 6.

Niniejsza Konwencja została sporządzona w językach francuskim i angielskim w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Rządu Belgijskiego.

Sporządzono w Brukseli w dniu 30 lipca 1936 r.

ZA BELGIĘ:
P. H. Spaak

ZA WIELKĄ BRYTANIĘ I PÓŁNOCNĄ IRLANDIĘ:
Esmond Ovey

ZA KANADĘ:
Esmond Ovey

ZA AUSTRALIĘ:
Esmond Ovey

ZA NOWĄ ZELANDIĘ:
Esmond Ovey

ZA UNIĘ POŁUDNIOWO-AFRYKAŃSKĄ:
Van Broekhuizen

ZA INDIE:
Esmond Ovey

ZA FRANCJĘ:
J. Laroche

ZA GRECJĘ:
D. Sophianos

ZA WŁOCHY:

ZA JAPONIĘ:
Kurusu

ZA POLSKĘ:
Jackowski

ZA PORTUGALIĘ:
Augusto de Castro
ad referendum

ZA RUMUNIĘ:
D. J. Ghika

ZA SZWAJCARIĘ:
Frédéric Barbey

ZA JUGOSŁAWIĘ:
Iliya Milikitch

Zaznajomiwszy się z powyższym protokołem, uznaliśmy go i uznajemy za słuszny zarówno w całości, jak i w każdym z postanowień w nim zawartych; oświadczamy, że jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 13 maja 1938 r.

(—) *I Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lipca 1938 r. Nr 51, poz. 396).

502

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 lipca 1938 r.

w sprawie złożenia przez Polskę i inne państwa dokumentów ratyfikacyjnych protokołu z dnia 30 lipca 1936 r. o interpretacji art. X układu z Niemcami z dnia 20 stycznia 1930 r., dotyczącego kwestyj finansowych.

I.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w wykonaniu postanowień art. 2 protokołu o interpretacji art. X układu z Niemcami z dnia 20 stycznia 1930 r. dotyczącego kwestyj finansowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 90, poz. 701), podpisanego w Brukseli dnia 30 lipca 1936 r., został złożony Rządowi Belgijskiemu dnia 29 czerwca 1938 r. w imieniu Rządu Polskiego dokument ratyfikacyjny rzeczonego protokołu.

II.

Równocześnie podaje się do wiadomości, zgodnie z komunikatami Rządu Belgijskiego, że w wykonaniu postanowień art. 2 wspomnianego protokołu zostały złożone Rządowi Belgijskiemu:

a) oświadczenia w chwili podpisywania protokołu, w imieniu Rządów niżej wymienionych państw, iż zrzekają się procedury ratyfikacji:

Belgii	30 lipca 1936 r.
Jugosławii	18 września 1936 r.
Nowej Zelandii	4 grudnia 1936 r.
Unii Południowo-Afrykańskiej	21 grudnia 1936 r.
Grecji	30 czerwca 1937 r.

b) dokumenty ratyfikacyjne powyższego protokołu w imieniu Rządów niżej wymienionych państw w dniach następujących:

Francji	19 marca 1937 r.
W. Brytanii i Irlandii Północnej	6 kwietnia 1937 r.
Szwajcarii	24 maja 1937 r.
Indii	7 września 1937 r.
Kanady	20 stycznia 1938 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lipca 1938 r. Nr 51, poz. 397)

503

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1938 r.

o likwidacji fideikomisu Pszczyńskiego.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 7 sierpnia 1937 r. o zniesieniu fideikomisu Pszczyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 474) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszelkie uprawnienia członków rodziny oparte na przepisach prawnych, normujących ustrój fideikomisu Pszczyńskiego lub na podstawie uchwał rodzinnych, wygasły z dniem 13 sierpnia 1937 r. jako w dniu rozwiązania fideikomisu. Wyjątek stanowią uprawnienia do świadczeń majątkowych nabyte przed tą datą w postaci: utrzymania, mieszkania, apanaży, wyprawy, pensji wdowiej, kosztów wychowania i kształcenia; ustają one ze śmiercią uprawnionego, o ile nie wygasły wcześniej w myśl przepisów o ustroju byłego fideikomisu, w myśl uchwał rodzinnych, lub umów szczególnych.

§ 2. Za zobowiązania obciążające majątek fideikomisowy lub samego dzierżyciela w dniu 13 sierpnia 1937 r., odpowiada osoba, która w tym dniu stała się pełnoprawnym właścicielem majątku fideikomisowego, względnie jej spadkobiercy, według zasad odpowiedzialności z tytułu spadkobrania.

§ 3. Wierzyciele posiadający roszczenia z tytułu zobowiązań, obciążających majątek fideikomisowy mogą żądać zabezpieczenia rzeczowego tych roszczeń, o ile w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zgłoszą do sądu hipotecznego wniosek w trybie, odpowiadającym przepisom postępowania hipotecznego, o ujawnienie zabezpieczenia w księdze gruntowej choćby przez ostrzeżenie. Wierzytelnościom zgłoszonym w tym terminie służy równy stopień pierwszeństwa.

§ 4. (1) Za nieujawnione w księdze gruntowej do dnia 13 sierpnia 1937 r. zobowiązania, które obciążały majątek fideikomisowy oraz za zobowiązania osobiste dzierżyciela tego majątku nie odpowiadają części majątku fideikomisowego, które zostały lub zostaną zbyte:

1) Skarbowi Państwa na pokrycie podatków, opłat stemplowych i skapitalizowanych opłat górniczych;

2) podmiotom prawnym według Programu Sanacyjnego z dnia 24 kwietnia 1937 r. przyjętego przez dzierżyciela majątku fideikomisowego, w szczególności:

a) Państwowemu Bankowi Rolnemu na spłatę wierzycieli zagranicznych;

b) spółkom akcyjnym tytułem wkładu rzeczowego;

c) na zaspokojenie zobowiązań wobec Kasy Pensyjnej i Zapomogowej Urzędników Książęco - Pszczyńskich w Pszczynie z tytułu zobowiązań dopłat emerytalnych;

3) na zaspokojenie zobowiązań patronackich oraz na zaspokojenie roszczeń Pszczyńskiego Bractwa Górniczego.

(2) Hipoteki lub długi gruntowe ustanowione w myśl wymienionego Programu Sanacyjnego w związku z zabezpieczeniem lub zaspokojeniem zobowiązań wobec Kasy Pensyjnej i Zapomogowej Urzędników Książęco-Pszczyńskich w Pszczynie, korzystają z pierwszeństwa przed wszystkimi zobowiązaniami nieujawnionymi w księdze gruntowej do dnia 13 sierpnia 1937 r., które obciążały majątek fideikomisowy, oraz zobowiązaniami osobistymi dzierżyciela tego majątku.

§ 5. (1) Sąd hipoteczny niezwłocznie zarządzi z urzędu wykreślenie w księgach gruntowych wpisów dotyczących węzła fideikomisowego.

(2) Równocześnie sąd hipoteczny zarządzi z urzędu wpisanie w księgach gruntowych wzmianki, że nieruchomość podlega ograniczeniom określonym w rozporządzeniu niniejszym.

(3) Po wykreśleniu wpisu dotyczącego węzła fideikomisowego a przed upływem dwóch lat od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, sąd hipoteczny może zarządzić wpis do ksiąg gruntowych jedynie zmian w tytule własności majątku byłego fideikomisu, wynikających ze spadkobrania, oraz wszelkich zmian, wynikających z umów zawartych w zakresie przewidzianym w paragrafie poprzedzającym. Wpisy mogą być dokonywane również w formie ostrzeżeń hipotecznych. W przypadku zbycia majątku fideikomisowego (§ 4) sąd hipoteczny wykreśli z urzędu wzmiankę, o której mowa w ust. (2) równocześnie z wpisem zmiany tytułu własności. Ograniczenia hipoteczne przewidziane w ustępie niniejszym nie dotyczą wpisów opartych na tytułach publicznoprawnych, w szczególności nie dotyczą one wpisów związanych z wykonaniem reformy rolnej.

(4) Po dwóch latach od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, sąd hipoteczny załatwi przede wszystkim wnioski o wpis zabezpieczeń roszczeń wymienionych w § 3, po czym wykreśli wzmiankę, o której mowa w ust. (2) i przystąpi do rozpatrzenia wszelkich innych wniosków hipotecznych.

§ 6. Do czasu wykreślenia wzmianki, o której mowa w § 5 ust. (2), egzekucja z substancji majątku byłego fideikomisu jest niedopuszczalna.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Sprawiedliwości i Skarbu.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lipca 1938 r. Nr 51, poz. 398).

504

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 lipca 1938 r.

o przekazaniu podległym władzom skarbowym uprawnień w zakresie stosowania ulg w spłacie zaległości w podatku majątkowym, podatku od placów budowlanych, nadzwyczajnej daninie majątkowej oraz daninie lasowej.

Na podstawie art. 1 ust. (2) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. Przewidziane w art. 1 ust. (1) lit. a) i b) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336) uprawnienia:

a) do odraczania i rozkładania na raty oraz do umorzenia w części lub w całości zaległości w podatku majątkowym, podatku od placów budowlanych, nadzwyczajnej daninie majątkowej oraz daninie lasowej,

b) do obniżania oraz umarzania odsetek i kosztów egzekucyjnych, przypadających od zaległości w podatku majątkowym, w podatku od placów budowlanych, w nadzwyczajnej daninie majątkowej, w daninie lasowej oraz grzywien i kar pieniężnych w zakresie daniny lasowej — przekazuję:

izbom skarbowym i urzędom skarbowym w granicach zakreślonych §§ 101, 102 ust. (1) i (2) oraz 103 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270) — w odniesieniu do podatku majątkowego, podatku od placów budowlanych oraz nadzwyczajnej daniny majątkowej;

izbom skarbowym bez względu na wysokość i czas powstania zaległości — w odniesieniu do daniny lasowej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lipca 1938 r. Nr 49, poz. 385).

505

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 lipca 1938 r.

o umundurowaniu poborców skarbowych.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 5, poz. 37) zarządzam co następuje:

§ 1. Poborcy skarbowi, jako organ wykonawczy władz skarbowych, obowiązani są do noszenia w służbie munduru według wzoru ustalonego postanowieniami § 2 i § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1929 r. o umundurowaniu urzędników celnych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 420), z wyłączeniem przepisów o umieszczeniu laski Merkurego na patkach i czapce oraz ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Mundur składa się z płaszcza, kurtki, spodni długich do trzewików lub krótkich do butów i czapki.

Płaszcze, kurtki, spodnie i czapki na okres zimowy będą wykonywane z sukna; kurtki, spo-

dnie i czapki na okres letni — z lekkiego materiału wełniano-bawełnianego.

§ 3. Kolor patek na kurtce i płaszczu oraz otoku czapki jest brązowy, przy czym patki zaopatrzone są w zielone wypustki.

Do kurtki nosi się wykładany kołnierz i czarny krawat.

§ 4. Oznaką poborcy skarbowego jest gwiazdka złota, haftowana, sześciopromienna o średnicy 1 cm, umieszczona na patce kołnierza kurtki i płaszcza oraz złoty płaski sznur, umieszczony na czapce wzdłuż górnej krawędzi otoku.

§ 5. Poborcy skarbowi otrzymują w terminach ustalonych osobnymi zarządzeniami odpowiedni materiał, z którego obowiązani są sporządzić sobie przepisane mundury w terminie sześciotygodniowym od dnia otrzymania materiału.

§ 6. Okres używalności umundurowania ustala się na dwa lata dla kurtki, spodni i czapki, a na trzy lata dla płaszcza.

§ 7. Mundur stanowi własność poborcy skarbowego.

W przypadku utraty lub zniszczenia z winy poborcy skarbowego poszczególnych części umundurowania przed upływem okresu używalności, otrzymuje on materiał na sporządzenie nowych części umundurowania, przy czym obowiązany jest zwrócić Skarbowi Państwa część kosztów tego umundurowania, przypadającą za czas niewykorzystany.

§ 8. Poborcom skarbowym dozwolone jest noszenie munduru także poza służbą.

§ 9. Poborcom skarbowym przeniesionym w stan spoczynku lub zwolnionym ze służby nie przysługuje prawo noszenia munduru.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1930 r. o umundurowaniu sekwestratorów podatkowych mianowanych na stałe (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 248).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 lipca 1938 r. Nr 50, poz. 394).

506

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 lipca 1938 r.

o ustaleniu wysokości emisji i planu umorzenia $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r.

Na podstawie art. 4, 8, 10 i 14 ustawy z dnia 7 kwietnia 1937 r. o konwersji i zamianie papierów emisyjnych państwowych, samorządowych i gwarantowanych przez Skarb Państwa, wypuszczonych w walutach obcych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 207), zarządzam co następuje:

§ 1. Wysokość emisji $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r. ustala się na zł 312.782.300.

§ 2. Pożyczka zostanie spłacona do dnia 1 lutego 1958 r. w drodze umarzania wylosowanych w tym celu lub skupionych z wolnej ręki obligacyj zgodnie z planem umorzenia podanym w załączniku do niniejszego rozporządzenia (załącznik).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 lipca 1938 r. Nr 52, poz. 408).

Załącznik do § 2 rozp. Min. Skarbu z dnia 18 lipca 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 506).

Plan umorzenia 4½% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r.

Termin	Stan długu	Obsługa długu		
		odsetki	umorzenia	razem
1	2	3	4	5
1.VIII.1938	312.782.300	36.783,00	4.904.400	4.941.183,00
1.X.1938	307.877.900	4.618.168,50	—	4.618.168,50
1.II.1939	307.877.900	4.618.168,50	5.014.800	9.632.968,50
1.VI.1939	302.863.100	4.542.946,50	—	4.542.946,50
1.VIII.1939	302.863.100	38.457,00	5.127.600	5.166.057,00
1.X.1939	297.735.500	4.466.032,50	—	4.466.032,50
1.II.1940	297.735.500	4.466,032,50	5.243.000	9.709.032,50
1.VI.1940	292.492.500	4.387.387,50	—	4.387.387,50
1.VIII.1940	292.492.500	40.206,75	5.360.900	5.401.106,75
1.X.1940	287.131.600	4.306.974,00	—	4.306.974,00
1.II.1941	287.131.600	4.306.974,00	5.481.600	9.788.574,00
1.VI.1941	281.650.000	4.224.750,00	—	4.224.750,00
1.VIII.1941	281.650.000	42.036,75	5.604.900	5.646.936,75
1.X.1941	276.045.100	4.140.676,50	—	4.140.676,50
1.II.1942	276.045.100	4.140.676,50	5.731.000	9.871.676,50
1.VI.1942	270.314.100	4.054.711,50	—	4.054.711,50
1.VIII.1942	270.314.100	43.950,00	5.860.000	5.903.950,00
1.X.1942	264.454.100	3.966.811,50	—	3.966.811,50
1.II.1943	264.454.100	3.966.811,50	5.991.800	9.958.611,50
1.VI.1943	258.462.300	3.876.934,50	—	3.876.934,50
1.VIII.1943	258.462.300	45.949,50	6.126.600	6.172.549,50
1.X.1943	252.335.700	3.785.035,50	—	3.785.035,50
1.II.1944	252.335.700	3.785.035,50	6.264.500	10.049.535,50
1.VI.1944	246.071.200	3.691.068,00	—	3.691.068,00
1.VIII.1944	246.071.200	48.040,50	6.405.400	6.453.440,50
1.X.1944	239.665.800	3.594.987,00	—	3.594.987,00
1.II.1945	239.665.800	3.594.987,00	6.549.500	10.144.487,00
1.VI.1945	233.116.300	3.496.744,50	—	3.496.744,50
1.VIII.1945	233.116.300	50.226,75	6.696.900	6.747.126,75
1.X.1945	226.419.400	3.396.291,00	—	3.396.291,00
1.II.1946	226.419.400	3.396.291,00	6.847.600	10.243.891,00
1.VI.1946	219.571.800	3.293.577,00	—	3.293.577,00
1.VIII.1946	219.571.800	52.512,00	7.001.600	7.054.112,00
1.X.1946	212.570.200	3.188.553,00	—	3.188.553,00
1.II.1947	212.570.200	3.188.553,00	7.159.100	10.347.653,00
1.VI.1947	205.411.100	3.081.166,50	—	3.081.166,50
1.VIII.1947	205.411.100	54.901,50	7.320.200	7.375.101,50
1.X.1947	198.090.900	2.971.363,50	—	2.971.363,50
1.II.1948	198.090.900	2.971.363,50	7.485.000	10.456.363,50
1.VI.1948	190.605.900	2.859.088,50	—	2.859.088,50
1.VIII.1948	190.605.900	57.400,50	7.653.400	7.710.800,50
1.X.1948	182.952.500	2.744.287,50	—	2.744.287,50
1.II.1949	182.952.500	2.744.287,50	7.825.500	10.569.781,50
1.VI.1949	175.127.000	2.626.905,00	—	2.626.905,00
1.VIII.1949	175.127.000	60.012,00	8.001.600	8.061.612,00
1.X.1949	167.125.400	2.506.881,00	—	2.506.881,00
1.II.1950	167.125.400	2.506.881,00	8.181.700	10.688.581,00
1.VI.1950	158.943.700	2.384.155,50	—	2.384.155,50

Termin	Stan długu	Obsługa długu		
		odsetki	umorzenia	razem
1	2	3	4	5
1.VIII.1950	158.943.700	62.743,50	8.365.800	8.428.543,50
1.X.1950	150.577.900	2.258.668,50	—	2.258.668,50
1.II.1951	150.577.900	2.258.668,50	8.554.000	10.812.668,50
1.VI.1951	142.023.900	2.130.358,50	—	2.130.358,50
1.VIII.1951	142.023.900	65.598,75	8.746.500	8.812.098,75
1.X.1951	133.277.400	1.999.161,00	—	1.999.161,00
1.II.1952	133.277.400	1.999.161,00	8.943.300	10.942.461,00
1.VI.1952	124.334.100	1.865.011,50	—	1.865.011,50
1.VIII.1952	124.334.100	68.583,75	9.144.500	9.213.083,75
1.X.1952	115.189.600	1.727.844,00	—	1.727.844,00
1.II.1953	115.189.600	1.727.844,00	9.350.200	11.078.044,00
1.VI.1953	105.839.400	1.587.591,00	—	1.587.591,00
1.VIII.1953	105.839.400	71.704,50	9.560.600	9.632.304,50
1.X.1953	96.278.800	1.444.182,00	—	1.444.182,00
1.II.1954	96.278.800	1.444.182,00	9.775.700	11.219.882,00
1.VI.1954	86.503.100	1.297.546,50	—	1.297.546,50
1.VIII.1954	86.503.100	74.967,75	9.995.700	10.070.667,75
1.X.1954	76.507.400	1.147.611,00	—	1.147.611,00
1.II.1955	76.507.400	1.147.611,00	10.022.000	11.169.611,00
1.VI.1955	66.485.400	997.281,00	—	997.281,00
1.VIII.1955	66.485.400	75.338,25	10.045.100	10.120.438,25
1.X.1955	56.440.300	846.604,50	—	846 604,50
1.II.1956	56.440.300	846.604,50	10.685.700	11.532.304,50
1.VI.1956	45.754.600	686.319,00	—	686.319,00
1.VIII.1956	45.754.600	81.945,75	10.926.100	11.008.045,75
1.X.1956	34.828.500	522.427,50	—	522.427,50
1.II.1957	34.828.500	522.427,50	11.171.900	11.694.327,50
1.VI.1957	23.656.600	354.849,00	—	354.849,00
1.VIII.1957	23.656.600	85.674,75	11.423.300	11.508.974,75
1.X.1957	12.233.300	183.499,50	—	183.499,50
1.II.1958	12.233.300	183.499,50	12.233.300	12.416.799,50
Razem . . .		160.227.543,75	312.782.300	473.009.843,75

507

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 23 czerwca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę.

Na podstawie art. 12, 13 i 14 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 272) zarządzam co następuje:

§ 1. Do wywozu za granicę dopuszcza się naturalne masło krowie wytworzone w zakładach mleczarskich, wpisanych do prowadzonych przez izby rolnicze rejestrów zakładów mleczarskich wywozowych (§ 2), jeżeli jego jakość i opakowanie odpowiada wymaganiom, ustalonym w rozporządzeniu niniejszym.

§ 2. (1) Rejestry zakładów mleczarskich wywozowych dzielą się na dwie części.

(2) Do części I mogą być wpisane zakłady mleczarskie, które co najmniej w ciągu roku przed zgłoszeniem do rejestru wytwarzały stale powyżej 52 kg masła dziennie lub które co najmniej w ciągu dwóch tygodni przed zgłoszeniem wytwarzały stale powyżej:

1) 208 kg masła dziennie, jeżeli zgłoszenie nastąpiło w czasie od 15 maja do 14 października, albo

2) 104 kg masła dziennie, jeżeli zgłoszenie nastąpiło w czasie od 15 października do 14 maja.

(3) Wymaganie, ustalone w ust. (2), nie dotyczy dni:

1) uznanych w obowiązujących przepisach za dni świąteczne; jeżeli jednak zakład w dniu świątecznym wyrabia masło, rozmiary produkcji zakładu w tym dniu powinny odpowiadać wymaganiom, ustalonym w ust. (2),

2) w których masło nie mogło być wyrabiane z powodu przeszkód wywołanych siłą wyższą lub z powodu zarządzeń władzy.

(4) Do części II mogą być wpisane takie spośród zakładów, określonych w ustępie poprzedzającym, które ponadto stosują pasteryzację do $+86^0$ C oraz czyste kultury.

(5) Nie mogą być wpisane do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych te zakłady, które nie są wpisane do rejestrów zakładów mleczarskich (art. 3 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie — Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 272).

§ 3. (1) Zgłoszenia do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych przyjmują właściwe izby rolnicze. W zgłoszeniu należy wymienić nazwę i adres zakładu mleczarskiego, jego właściciela, rozmiary produkcji (§ 2) oraz zaznaczyć, czy w zakładzie stosuje się pasteryzację do $+86^0$ C i czyste kultury. Ponadto zgłoszenie powinno zawierać zobowiązanie niezwłocznego powiadomienia izby rolniczej o każdorazowym obniżeniu produkcji poniżej 52 kg masła dziennie.

(2) Izba rolnicza w ciągu miesiąca po otrzymaniu zgłoszenia powinna orzec, czy zakład mleczarski, ubiegający się o uznanie za wywozowy (wpisanie do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych), odpowiada wymaganiom ustalonym w § 2.

(3) Jeżeli zakład mleczarski odpowiada wymaganiom ustalonym w § 2 izba rolnicza niezwłocznie wpisze go do odpowiedniej części rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, o czym zawiadomi Centralną Stację Badania Masła (§ 20) i właściciela oraz ogłosi na jego koszt w Monitorze Polskim.

(4) W razie stwierdzenia, że dzienna produkcja zakładu mleczarskiego, wpisanego do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, jest niższa niż 52 kg masła dziennie, izba rolnicza skreśli zakład z rejestru. W razie stwierdzenia, że zakład, wpisany do części II rejestru, przestał stosować pasteryzację do $+86^0$ C lub czyste kultury przy produkcji masła przeznaczonego do wywozu jako masło standaryzowane, izba rolnicza skreśli zakład z części II i wpisze go do części I rejestru zakładów mleczarskich wywozowych.

(5) Skreślenie zakładu z rejestru zakładów mleczarskich (art. 6 ustawy o mleczarstwie) powoduje natychmiastowe skreślenie tego zakładu z rejestru zakładów mleczarskich wywozowych.

(6) O skreśleniu zakładu z rejestru zakładów mleczarskich wywozowych oraz o przeniesieniu zakładu z jednej części tego rejestru do drugiej izba rolnicza niezwłocznie zawiadomi Centralną Stację Badania Masła i właściciela oraz ogłosi na jego koszt w Monitorze Polskim.

§ 4. Jako standaryzowane może być wywożone masło:

1) które zostało wytworzone w zakładzie, wpisanym do części II rejestru zakładów mleczarskich wywozowych,

2) którego temperatura w czasie badania nie przekracza $+10^0$ C w okresie od 1 października do 30 kwietnia lub $+4^0$ C w okresie od 1 maja do 30 września,

3) którego waga netto, łącznie z papierem pergaminowym i solą, w opakowaniu beczkowym wynosi 51,1 kg. Dopuszcza się do wywozu jednostki o wadze nieco wyższej, nie przekraczającej jednak 51,4 kg. W opakowaniu skrzynkowym waga masła powinna wynosić 25,5 kg, nie więcej jednak jak 25,7 kg,

4) w którym nie stwierdzono niewłaściwych domieszek,

5) które przy ocenie jakości otrzyma:
za smak, zapach i topliwość od 40 do 50 punktów,
za strukturę i konsystencję od 23 do 25 punktów,
za kolor 4 lub 5 punktów,
za solenie od 8 do 10 punktów,
za ubicie i opakowanie 9 lub 10 punktów,

6) co do którego przy badaniu analitycznym stwierdzono:
a) że zawartość wody nie przekracza 16%,
b) dodatni wynik reakcji na pasteryzację,
c) refrakcję w granicach od $40,0^0$ do $45,5^0$,
d) zabarwienie w świetle lampy kwarcowej — właściwe dla naturalnego masła krowiego,
e) liczbę Reichert — Meissl'a w granicach od $24,0^0$ do $34,0^0$,
f) liczbę Polensky'ego w granicach od $1,5^0$ do $3,5^0$.

Badania, wymienione pod lit. e) i f), przeprowadzane będą w przypadku otrzymania wątpliwych wyników badań, wyszczególnionych pod lit. c) lub d).

§ 5. Jako niestandaryzowane może być wywożone masło, które zostało wytworzone w zakładzie wpisanym do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, odpowiada wymaganiom ustalonym w § 4 pkt 2), 3), 4) i 6) z wyjątkiem litery b) (reakcja na pasteryzację) oraz nie wykazuje oznak wolnej wody jak również zepsucia, a mianowicie: zjełczenia, stęchlizny i pleśni.

§ 6. (1) Ustala się jako jednostki opakunkowe beczki o pojemności 51,1 kg i skrzynki o pojemności 25,5 kg masła.

(2) Beczki powinny być czyste, suche, niezapleśniałe, nieuszkodzone i dobrze złożone. Klepki i denka powinny być wykonane z drzewa bukowego, z obu stron dokładnie oheblowanego. Maksymalne natężenie barwy beczki

nie powinno przekraczać koloru różowobrązowego. Odcień beczki powinien być jasny. Beczka nie powinna wywierać wrażenia pasiastości; jedynie na dolnym denku dopuszczalne są deseczki, różniące się między sobą natężeniem barwy. Średnica sęków na klepkach nie powinna przekraczać 6 mm. Niedopuszczalne są sęki grożące wypadnięciem. Denka powinny być wolne od sęków. Beczka powinna być ściągnięta 4 parami obręczy z wikliny lub leszczyny jednakowej barwy, dokładnie oczyszczonych z kory i nieuszkodzonych, mocno nabitych na beczkę i przymocowanych gwoździkami nie przechodzącymi do wnętrza beczki. Ustala się następujące wymiary beczki: obwód zewnętrzny w najszerszym miejscu 1.290 — 1.330 mm, odległość między denkami mierzona w beczce w linii prostej 510 — 520 mm, grubość klepek od 8 — 9 mm, długość klepki 570 — 580 mm, średnica denka 330 — 340 (mierzona z zacięciem), grubość denka 9 — 10 mm. Wolna przestrzeń pomiędzy bryłą masła, a wątorem nie powinna przekraczać 10 mm.

(3) Beczki powinny być wysłane papierem pergaminowym roślinnym tak ułożonym, by brzegi papieru dokładnie okrywały bryłę masła, tworząc pod górnym denkiem (wiekiem) rozetę; ponadto na górnej i dolnej powierzchni masła powinien się znajdować krążek papieru pergaminowego.

(4) Skrzynki powinny być czyste, suche, niezapleśniałe, nieuszkodzone, o ściankach dobrze złożonych, wykonane z drzewa pozbawionego zapachu i sęków grożących wypadnięciem, z obu stron oheblowanego, koloru jasnego i jednolitego. Średnica sęków nie powinna przekraczać 6 mm. Wymiary wewnętrzne skrzynek powinny wynosić: długość 390 — 395 mm, szerokość 270 — 275 mm, wysokość 275 — 280 mm. Wolna przestrzeń pomiędzy bryłą masła a przykrywą nie powinna przekraczać 5 mm.

(5) Skrzynki powinny być wysłane papierem pergaminowym roślinnym, podwójnie złożonym, tak aby jeden arkusz tego papieru wyścielał boki skrzynki, drugi zaś dno i przykrywę, wypełniając kąty skrzynki.

§ 7. (1) Na każdej jednostce opakunkowej, dostarczonej eksporterowi (§ 9) celem wywozu za granicę, zakład mleczarski powinien oznaczyć: numer zakładu w rejestrze zakładów mleczarskich (na czołowej klepce beczki lub w lewym dolnym rogu czoła skrzynki) oraz numer kolejny jednostki opakunkowej według numeracji przyjętej przez zakład mleczarski.

(2) Na górnej powierzchni bryły masła zakład powinien umieścić kartkę z oznaczonym na niej numerem zakładu w rejestrze zakładów mleczarskich oraz numerem kolejnym jednostki opakunkowej według numeracji przyjętej przez zakład mleczarski.

(3) Potrzebną ilość kartek będzie dostarczać zakładom mleczarskim wywozowym Centralna Stacja Badania Masła. Umieszczanie na bryle masła innych kartek niż dostarczone przez Centralną Stację Badania Masła jest zabronione. Wzór kartek oraz sposób postępowania przy ich wydawaniu i sprawdzaniu wykorzystania przez zakłady mleczarskie ustali Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

(4) Masło przeznaczone do wywozu za granicę nie może być poza zakładem mleczarskim, w którym zostało przygotowane, przekładane do innego opakowania (beczki, skrzynki, pergaminu) ani poddawane jakimkolwiek innym zabiegom.

(5) Na każdej jednostce opakunkowej, zgłoszonej do Stacji Badania Masła celem wywozu za granicę, eksporter powinien umieścić numer zakładu mleczarskiego w rejestrze zakładów mleczarskich, kolejny numer jednostki opakunkowej według numeracji eksportera (na przykrywie beczki lub na czole skrzynki), wagę masła netto, napis świadczący o soleniu lub niesoleniu oraz znak eksportera.

(6) Rozmieszczenie i wielkość napisów, barwa, kształt cyfr i liter podane są w załącznikach Nr 1 i 2.

§ 8. O ile tego wymagają warunki, istniejące w państwach importujących, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zezwalać na odchylenia od wymagań ustalonych w §§ 4—7.

§ 9. (1) Do wywożenia masła za granicę będą uprawnione tylko te przedsiębiorstwa eksportowe (eksporterzy), które Centralna Stacja Badania Masła wpisze do rejestru przedsiębiorstw eksportowych.

(2) Centralna Stacja Badania Masła wpisuje do rejestru przedsiębiorstw eksportowych:

1) przedsiębiorstwa handlowe, posiadające świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych I kategorii,

2) spółdzielnie, posiadające świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych oraz

3) zakłady mleczarskie wywozowe w odniesieniu do masła własnej produkcji —

o ile opinia zasięgnięta o tych przedsiębiorstwach w myśl ust. (4) nie jest ujemna.

(3) Przedsiębiorstwa, które chcą być wpisane do rejestru przedsiębiorstw eksportowych, powinny zgłosić to pisemnie do Centralnej Stacji Badania Masła. W zgłoszeniu należy wymienić nazwę, rodzaj i adres przedsiębiorstwa oraz jego właściciela, imię i nazwisko odpowiedzialnego przedstawiciela przedsiębiorstwa, rodzaj i numer posiadanego świadectwa przemysłowego, o ile to wynika z ust. (2), adres chłodni, w której eksporter zamierza magazynować zgłaszane do badania masło oraz w dwóch egzemplarzach projekt znaku, jakim eksporter zamierza oznaczać wysyłane masło (znak eksportera). Spółdzielnie należące do związków rewizyjnych powinny ponadto wymienić związek rewizyjny, do którego należą.

(4) Centralna Stacja Badania Masła przed wpisaniem przedsiębiorstwa do rejestru przedsiębiorstw eksportowych powinna zasięgnąć opinii:

1) o przedsiębiorstwie handlowym (ust. (2) pkt 1)) — właściwej izby przemysłowo-handlowej,

2) o spółdzielni (ust. (2) pkt 2)) — właściwego związku rewizyjnego lub Państwowej Rady Spółdzielczej, jeżeli spółdzielnia nie jest zrzeszona w związku rewizyjnym.

(5) Jeżeli Centralna Stacja Badania Masła otrzyma o przedsiębiorstwie, ubiegającym się o wpisanie do rejestru przedsiębiorstw eksportowych lub już wpisanym do tego rejestru, należycie umotywowaną ujemną opinię jednej z odpowiednich instytucji, określonych w ustępie poprzednim, lub Państwowego Instytutu Eksportowego, albo jeżeli stwierdzi, że właściciel lub odpowiedzialny przedstawiciel takiego przedsiębiorstwa był karany za przestępstwa popełnione z chęci zysku lub z mocy art. 15 ust. (1) pkt 2) albo ust. (2) pkt 2) lub 3) tegoż artykułu ustawy o mleczarstwie — zawiadamia o tym Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, które orzeka o odmowie wpisania lub o skreśleniu przedsiębiorstwa z rejestru.

(6) Jeżeli Centralna Stacja Badania Masła uzna, że znak eksportera nie jest odpowiedni, zażąda przedstawienia nowego projektu znaku, odpowiadającego udzielonym przez siebie wskazówkom.

§ 10. (1) Zgłaszając masło do Stacji Badania Masła celem wywozu, eksporter powinien na piśmie (zał. Nr 3):

1) podać numery i nazwy zakładów mleczarskich, numery jednostek opakunkowych według kolejnej numeracji przyjętej przez zakład mleczarski (§ 7 ust. (1)) oraz ilość i numery jednostek opakunkowych według kolejnej numeracji przyjętej przez eksportera (§ 7 ust. (5));

2) podać chłodnię, w której zamagazynowano przesyłkę (wszystkie jednostki opakunkowe objęte zgłoszeniem) i zobowiązać się do zachowania w całości zabezpieczeń, nałożonych przez Stację Badania Masła;

3) załączyć dowód uiszczenia opłaty za badanie w wysokości, ustalonej na podstawie § 19.

(2) Każde zgłoszenie może obejmować masło tylko jednego typu (standaryzowane, niestandaryzowane).

§ 11. (1) Masło zgłoszone (§ 10) powinno być od chwili zgłoszenia aż do chwili załadowania celem wywozu za granicę w całości złożone w chłodni, położonej w jednej z miejscowości, w których czynne są Stacje Badania Masła lub Punkty Próbobiorcze (§ 20).

(2) Chłodnie powinny być czyste, suche, bielone wapnem; powinny one posiadać stałą instalację chłodniczą i oświetleniową oraz wagę do ważenia masła o nośności 100 kg. Waga ta powinna być corocznie wyremontowana i legalizowana.

(3) Ciepłota w chłodniach w czasie przechowywania w nich masła nie może przekraczać w okresie od 1 października do 30 kwietnia +10° C, a w czasie od 1 maja do 30 września +4° C.

§ 12. Stacja Badania Masła sprawdza zgodność przesyłki ze złożonym zgłoszeniem (§ 10), po czym może ją zabezpieczyć w miejscu zamagazynowania.

§ 13. (1) Stacja Badania Masła pobiera próbki z każdej grupy jednostek opakunkowych, pochodzących z jednego zakładu mleczarskiego.

(2) Próbki pobierane będą z przynajmniej 10% zgłoszonych jednostek opakunkowych każdego rodzaju (beczki, skrzynki), pochodzących z jednego zakładu mleczarskiego.

(3) Z każdej jednostki opakunkowej może być pobrana próbka w ilości nie większej niż 0,1 kg masła.

(4) Stacja Badania Masła może pobrać próbki ponownie, jeżeli uzna to za potrzebne, jednakże wszystkie pobrane próbki z jednej jednostki opakunkowej nie mogą przekraczać 0,1 kg masła.

(5) Pozostałość próbek masła po dokonaniu badania Stacja powinna należycie zabezpieczyć i przechowywać w ciągu 1 miesiąca.

(6) Eksporter lub jego pełnomocnik może być obecny przy pobieraniu próbek.

(7) Stacja Badania Masła przeprowadza badanie i wydaje orzeczenie w ciągu 24 godzin od chwili pobrania pierwszej próbki z przesyłek zamagazynowanych w miejscowości, w której znajduje się laboratorium Stacji Badania Masła, lub w ciągu 36 godzin, jeżeli laboratorium Stacji Badania Masła znajduje się w innej miejscowości.

§ 14. (1) W przypadku dodatniego wyniku badań co do wymagań ustalonych w §§ od 4 do 7 Stacja Badania Masła nie zdejmując swoich zabezpieczeń, jeżeli je nałożyła w myśl § 12:

1) na środku denka (wieka) beczki lub czołowej ściance skrzynki, zawierającej masło standaryzowane, przyłoży znak według wzoru załącznika Nr 4, po czym na tym znaku przyłoży pieczęć według wzoru załącznika Nr 5 w ten sposób, aby pieczęć ta pokryła część znaku i sięgała na denko lub ściankę,

2) na środku denka (wieka) beczki lub czołowej ściance skrzynki, zawierającej masło niestandaryzowane, przyłoży pieczęć według wzoru załącznika Nr 5,

3) wyda eksporterowi zaświadczenie stwierdzające, że zbadana przesyłka masła odpowiada wymaganiom ustalonym w niniejszym rozporządzeniu (załącznik Nr 6).

(2) Czynności, przewidziane w ustępie poprzedzającym, powinny być wykonane przez Stację Badania Masła przed upływem terminów określonych w § 13 ust. (7).

(3) Dopuszczone do wywozu za granicę przesyłki masła mogą być w miejscu zamaga-

zynowania, w czasie transportu i w punktach granicznych ponownie badane przez specjalnie w tym celu upoważnionych przedstawicieli Centralnej Stacji Badania Masła, jednakże tylko co do warunków przechowywania (§ 11), transportu (§ 18) oraz wad opakowania (§ 6), powstałych po wydaniu zaświadczenia. W razie stwierdzenia, że warunki przechowywania lub transportu nie odpowiadają przepisom § 11 lub § 18 przedstawiciel Centralnej Stacji Badania Masła może wstrzymać wysyłkę wszystkich badanych jednostek opakunkowych, czyniąc o tym odpowiednią wzmiankę w zaświadczeniu. W razie natomiast stwierdzenia, że poszczególne jednostki opakunkowe wykazują wady opakowania, przedstawiciel Centralnej Stacji Badania Masła powinien wstrzymać wysyłkę tych jednostek opakunkowych za granicę, czyniąc o tym odpowiednią wzmiankę w zaświadczeniu. W każdym z wymienionych przypadków przedstawiciel Centralnej Stacji Badania Masła powinien podać na odwrotnej stronie zaświadczenia wyszczególnienie wstrzymanych jednostek opakunkowych oraz przyczyny wstrzymania.

§ 15. Wynik badania będzie uznany za ujemny:

1) dla wszystkich jednostek opakunkowych, pochodzących z tego samego zakładu mleczarskiego, jeżeli choć jedna z nich nie będzie odpowiadała któremukolwiek z wymagań ustalonych w §§ 4 i 5,

2) dla poszczególnych jednostek opakunkowych, jeżeli nie będą one odpowiadały któremukolwiek z wymagań ustalonych w §§ 6 i 7.

§ 16. (1) W przypadku ujemnego wyniku badań masła standaryzowanego, jeżeli eksporter nie zamierza wywieźć masła jako niestandaryzowane lub w przypadku ujemnego wyniku badania masła niestandaryzowanego, Stacja Badania Masła pozostawi masło do dyspozycji eksportera, zawiadamiając go o tym niezwłocznie, przy czym skasuje swoje zabezpieczenie, jeżeli je nałożyła w myśl przepisu § 12.

(2) W przypadku ujemnego wyniku badania masła standaryzowanego, jeżeli eksporter zamierza wywieźć to masło jako niestandaryzowane, a masło odpowiada wymaganiom ustalonym w § 5, Stacja Badania Masła postąpi stosownie do postanowień § 14 ust. (1) pkt 2) i 3).

(3) Ponadto, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że eksporter wprowadza w obrót masło, podpadające pod przepisy art. od 1 do 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343), Stacja Badania Masła zawiadomi niezwłocznie właściwe organa władzy państwowej.

§ 17. (1) Zaświadczenie Stacji Badania Masła traci moc obowiązującą po upływie 7 dni od daty jego wystawienia (§ 14).

(2) Jeżeli przesyłka, przeznaczona do wywozu drogą morską z jednego z portów polskiego obszaru celnego, zostanie w ciągu 4 dni od daty wystawienia zaświadczenia zamagazynowana w chłodni, położonej w jednym z tych portów, ważność zaświadczenia dla tej przesyłki traci moc obowiązującą po upływie 10 dni od daty jego wystawienia.

(3) Przesyłki określone w ust. (2), po upływie terminu ważności zaświadczenia, podlegają ponownemu badaniu co do opakowania oraz wymagań określonych w § 4 pkt 2), 3) i 5), jeżeli masło jest standaryzowane lub co do oznak wolnej wody oraz zjełczenia, stęchlizny i pleśni, jeżeli masło jest niestandaryzowane.

§ 18. Dopuszczone do wywozu za granicę przesyłki masła powinny być przewożone w wagonach-lodowniach.

§ 19. (1) Eksporter, zgłaszający masło do badania celem wywozu, powinien z góry uiścić należność za badanie.

(2) Wysokość opłat za badanie masła zostanie ustalona w zarządzeniu wydanym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Wpłacone należności za badanie nie podlegają zwrotowi.

(4) Niezależnie od opłat za badanie eksporter, zgłaszający przesyłkę, obowiązany jest dostarczyć Stacji Badania Masła należytej pomocy do wykonania wszelkich czynności, związanych z kontrolą przesyłki w miejscu jej zamagazynowania (§ 11 i 12).

§ 20. (1) Bezpośredni nadzór nad wywozem masła za granicę sprawuje Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie.

(2) Organami Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w zakresie wykonywania nadzoru na podstawie rozporządzenia niniejszego są: Centralna Stacja Badania Masła w Warszawie oraz Stacje Badania Masła i Punkty Próbobiorcze w miejscowościach, których wykaz Minister Rolnictwa i Reform Rolnych poda do publicznej wiadomości w drodze obwieszczenia w Monitorze Polskim.

§ 21. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem przepisów § 6 i § 7 ust. (2) i (3), które wchodzą w życie z dniem 1 września 1938 r.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 569) z wyjątkiem § 6, który traci moc obowiązującą z dniem 1 września 1938 r.

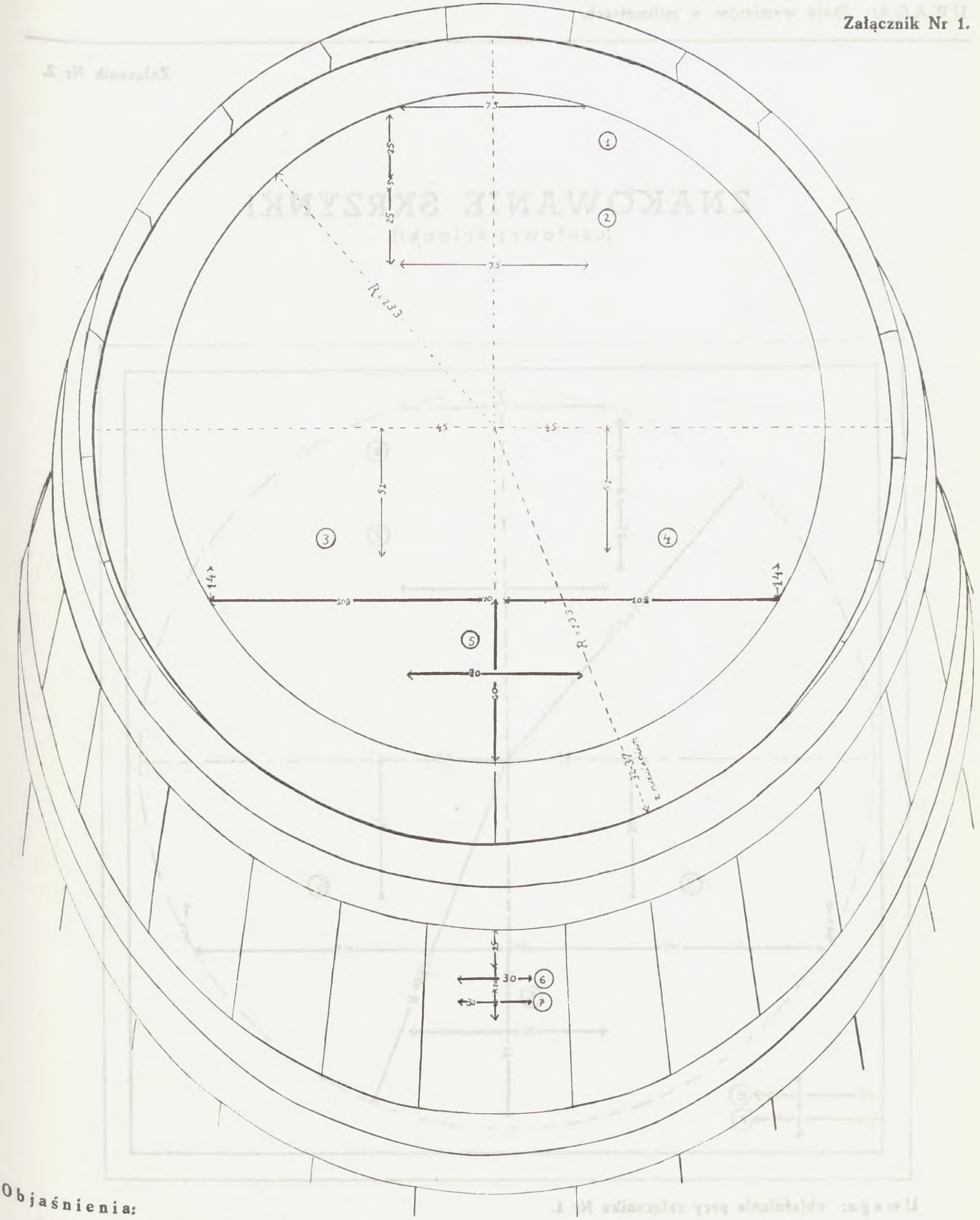
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lipca 1938 r. Nr 49, poz. 384).

Załączniki do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 23 czerwca 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz 507).

Załącznik Nr 1.

ZNAKOWANIE BECZKI
(przykrywy i czołowej klepki)

Objaśnienia:

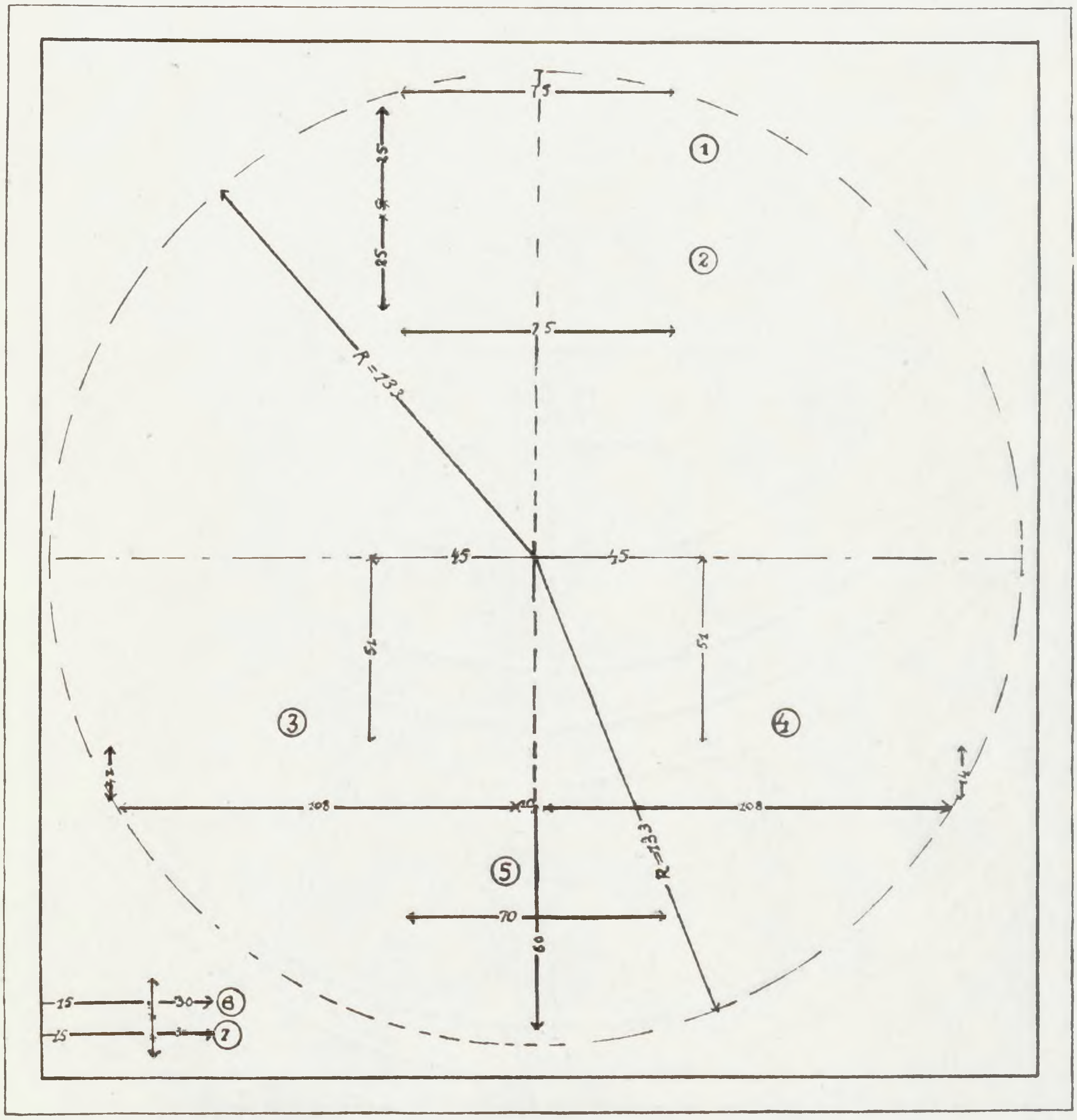
1) **Nr zakładu mleczarskiego w rejestrze umieszczony przez eksportera** (krój liter i cyfr — grotesk ściągły 72-punktowy).
2) **Kolejny numer jednostki opakunkowej wg numeracji eksportera** (krój cyfr — grotesk ściągły 72-punktowy).
3) **Waga netto** (krój liter i cyfr — blok ściągły 48-punktowy).
4) **Napis świadczący o soleniu lub niesoleniu** (krój liter — blok ściągły 48-punktowy).
5) **Znak eksportera w ramce zamkniętej** (o rozmiarach nie przekraczających powierzchni 60 × 70 mm).

6) **Nr zakładu mleczarskiego w rejestrze, umieszczony przez zakład mleczarski** (o rozmiarach nie przekraczających 30 × 10 mm).
7) **Kolejny numer jednostki opakunkowej wg numeracji zakładu mleczarskiego** (o rozmiarach nie przekraczających 30 × 10 mm).

UWAGA: Skala wymiarów w milimetrach.

Załącznik Nr 2.

ZNAKOWANIE SKRZYNKI
(czołowej ścianki)

Uwaga: objaśnienia przy załączniku Nr 1.

Załącznik Nr 3.

pieczęć
przedsiębiorstwa eksportowego
(eksportera)

...., dnia .... 193........ r.

Nr rejestracyjny ....

DO
STACJI BADANIA MASŁA
w ....

Stosownie do § 10 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 384) zgłaszam(y) przesyłkę masła wyszczególnioną na odwrocie do wywozu jako masło standaryzowane — niestandaryzowane i jednocześnie załączam(y) dowód uiszczenia opłaty za badanie na sumę zł ....

Przesyłka niniejsza zamagazynowana w .... w chłodni
nazwa miejscowości

.... zostanie wysłana przez stację graniczną
dokładny adres

w .... do ....
nazwa stacji granicznej nazwa kraju przeznaczenia

W myśl § 10 powołanego na wstępie rozporządzenia zobowiązuję(my) się do zachowania w całości zabezpieczeń, nałożonych na jednostki opakunkowe przez Stację Badania Masła.

W razie nieprzyjęcia masła do wywozu jako masło standaryzowane zgłaszam(y) je do wywozu jako niestandaryzowane — proszę(imy) o pozostawienie go do mojej (naszej) dyspozycji.

1 załącznik: dowód uiszczenia opłat za badanie.

....
podpis odpowiedzialnego przedstawiciela eksportera

Uwagi: 1) niepotrzebne zdania lub słowa w treści skreślić.
2) zgłoszenie należy wypełnić w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach.

(Strona odwrotna)

P O C H O D Z E N I E				Nr Nr kolejne jednostek opakunkowych wg numeracji eksportera		Razem jednostek opakunkowych
Zakład mleczarski		Rodzaj opakowania	Nr Nr kolejne jednostek opakunkowych wg numeracji zakładu mleczarskiego	od	do	
Numer rejestracyjny	N a z w a					
1	2	3	4	5	6	7
					Ogółem	

co stanowi .... kg masła netto.

....
podpis odpowiedzialnego przedstawiciela eksportera

Uwaga: Przy wypełnianiu zgłoszenia należy zachować ciągłość numerów kolejnych jednostek opakunkowych.

STACJA BADANIA MASŁA

w ....

Pierwszą próbę pobrano w dniu .... o godz. ....

....
podpis przedstawiciela S. B. M.

Załącznik Nr 4.

Objaśnienia:

Napis „Czyste masło" i napis w języku kraju przeznacz.-koloru czarnego.
① Miejsce na napis „Czyste masło" w języku kraju przeznaczenia
Tło koloru czerwonego.
Granica i napis „Polska"- koloru białego.
Wymiary: 90 mm. x 90 mm.

Załącznik Nr 5.

Wzór znaku
Stacji Badania Masła
dla masła niestandaryzowanego

Objaśnienia:

① *Data wystawienia zaświadczenia.*
② *Nazwa miejscowości, w której znajduje się S. B. M.*
Wymiary 60 mm × 40 mm.

Załącznik Nr 6

MUZEUM PRZEMYSŁU I ROLNICTWA W WARSZAWIE ...., dn. .... 193 .. r.

STACJA BADANIA MASŁA

w ....

ZAŚWIADCZENIE Nr ....

ważne do dnia .... w razie złożenia przesyłki w chłodni ważne do dnia ....

Stacja Badania Masła w .... stwierdza niniejszym, że przesyłka masła zgłoszona przez

.... nazwa przedsiębiorstwa eksportowego .... znak eksportera .... kraj przeznaczenia

Numery jednostek opakunkowych wg numeracji eksportera									
od	do	od	do	od	do	od	do	od	do

Ilość jednostek:

beczek ....

skrzynek ....

waga w kilogramach:

brutto ....

netto ....

została w dniu .... zbadana i uznana za odpowiadającą przepisom rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 czerwca 1938 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 384).

M. P. ....

Kierownik Stacji Badania Masła

Uwagi w związku z kontrolą, dokonaną na podstawie § 14 ust. 3 powołanego rozporządzenia

....

....

....

Podpis delegata Centralnej Stacji Badania Masła

Chłodnia w .... dnia .... Nr ....

Stwierdzenie przechowania masła w chłodni

Zarząd Chłodni stwierdza, że niniejsza przesyłka masła była przechowywana w komorach chłodniczych w okresie od dn. .... do dnia .... w temperaturze .... °C.

M. P. podpis

508

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lipca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Przy wywozie za granicę standaryzowanych — zbóż, strączkowych, nasion oleistych gorczycy i maku, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu, wytworzonych w kraju, przyznaje się zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy i zużyte do wytworzenia tych towarów nawozy, materiały pomocnicze, narzędzia i maszyny, według następujących norm:

1) za 100 kg pszenicy, żyta, jęczmienia, owsa i gryki (tatarki) . . . . . zł 4.—
2) za 100 kg grochu (poz. tar. cel. przywozowej 9), fasoli, bobu, soczewicy. wyki, peluszki, bobiku oraz mieszanek — wyki i peluszki z owsem lub jęczmieniem . . . . zł 4.—
3) za 100 kg nasion oleistych: gorczycy i maku . . . . „ 4.—
4) za 100 kg mąki: pszennej, żytniej i jęczmiennej, wykazującej po spaleniu:
   a) do 0,8% popiołu . . . . . . „ 7.—
   b) powyżej 0,8% do 2,5% popiołu . „ 5.50
   c) powyżej 2,5% do 3,6% popiołu . „ 3.25
5) za 100 kg kaszy jęczmiennej (poz. tar. cel. przywozowej 28 p. 2), kaszy gryczanej (poz. tar. cel. przywozowej 28 p. 3), kaszy owsianej i płatków owsianych (poz. tar. cel. przywozowej 28 p. 5 i 227) . . . . „ 7.—
6) za 100 kg grochu polerowanego również w połówkach (poz. tar. cel. przywozowej 29) . . . . „ 5.50
7) za 100 kg słodu (poz. tar. cel. przywozowej 35) . . . . „ 6.—

(2) Warunkiem przyznania zwrotu cła ustalonego w ust. (1) jest uzyskanie w tym celu przez stronę zaświadczenia eksportowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

(3) Podana w ust. (1) waga towaru obejmuje również wagę ewentualnego bezpośredniego opakowania.

§ 2. Do odprawy wywozowej za zwrotem cła towarów, wymienionych w § 1, są uprawnione wszystkie urzędy celne kolejowe, morskie oraz rzeczne, położone na polskim obszarze celnym.

§ 3. Na dowód przyznania zwrotu cła urząd celny, dokonywający odprawy wywozowej, wystawi po stwierdzeniu wywozu towaru za granicę kwit wywozowy na podstawie wymienionego w § 1 ust. (2) zaświadczenia eksportowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 4. (1) Kwity wywozowe opiewają na okaziciela; są one ważne w ciągu miesiąca od daty ich wystawienia i służą do otrzymania w gotówce przyznanego zwrotu cła.

(2) Kwity wywozowe będą realizowane przez dyrekcje ceł, którym podlegają urzędy celne wystawiające te kwity, z tym jednak zastrzeżeniem, że w Dyrekcji Ceł w Warszawie będą realizowane również kwity wywozowe, wystawione przez urzędy celne położone w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

§ 5. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych ustala i ogłasza w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski" wykaz organizacyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia eksportowe wystawiane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu oraz warunki uzyskania tych zaświadczeń.

§ 6. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1938 r. i obowiązuje do odwołania z tym, że rozporządzenie odwołujące zostanie ogłoszone przynajmniej na sześć tygodni przed terminem wejścia jego w życie.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 września 1937 r. w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę jęczmienia (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 495).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 lipca 1938 r. Nr 53, poz. 420).

509

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 8 czerwca 1938 r.

w sprawie stosowania do Kolonii Adenu i Birmanii postanowień konwencji z dnia 13 października 1919 r. urządzającej żeglugę powietrzną.

Podaje się niniejszym do wiadomości, zgodnie z komunikatem Sekretarza Generalnego Międzynarodowej Komisji Żeglugi Powietrznej, że Rząd Brytyjski zawiadomił wyżej wymienioną Komisję w dniu 20 stycznia 1938 r., że Kolonia Adenu i Birmania, które dotąd, jako wchodzące w skład Indyj Brytyjskich, należały do konwencji urządzającej żeglugę powietrzną, podpisanej w Paryżu dnia 13 października 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr 6, poz. 54), oraz do protokołów, zmieniających częściowo powyższą konwencję (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 108, poz. 837), od dnia 1 kwietnia 1937 r. posiadają: pierwsze z wymienionych terytoriów — statut kolonii brytyjskiej, drugie — statut zamorskiego terytorium brytyjskiego i odtąd należą w tym charakterze do powyższych konwencji i protokołów.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lipca 1938 r. Nr 49, poz. 389).

510

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 8 czerwca 1938 r.

o złożeniu przez Polskę i szereg państw dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej umowy z dnia 6 maja 1937 r. dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru.

I.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 10 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 63) nastąpiła w dniu 4 marca 1938 r. ratyfikacja międzynarodowej umowy dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru, podpisanej wraz z protokołem w Londynie dnia 6 maja 1937 r. oraz, że zgodnie z art. 47 powyższej umowy, został złożony w Londynie Rządowi Brytyjskiemu dnia 14 marca 1938 r. w imieniu Rządu Polskiego dokument ratyfikacyjny tej umowy z dołączonym do niej protokołem.

Tekst angielski wspomnianej umowy i protokołu wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 sierpnia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tejże umowy i protokołu (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 489).

II.

Równocześnie podaje się do wiadomości na podstawie komunikatu Rządu Brytyjskiego, że zgodnie z art. 47 powyższej umowy, zostały złożone Rządowi Brytyjskiemu dokumenty ratyfikacyjne tej umowy z dołączonym do niej protokołem w imieniu Rządów niżej wymienionych państw i krajów, — w datach następujących:

Australii	dnia 21 lipca 1937 r.
Peru	„ 30 lipca 1937 r.
Republiki San Domingo	„ 9 sierpnia 1937 r.
Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	„ 27 sierpnia 1937 r.
Czechosłowacji	„ 1 września 1937 r.
Niemiec	„ 1 września 1937 r.
Portugalii	„ 2 września 1937 r.
Unii Południowo-Afrykańskiej	„ 9 września 1937 r.
Republiki Kuby	„ 22 września 1937 r.
Indii	„ 13 stycznia 1938 r.
Związku Socjalistycznych Republik Rad	„ 26 lutego 1938 r.
Holandii	„ 14 marca 1938 r.
Republiki Haiti	„ 22 marca 1938 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lipca 1938 r. Nr 49, poz. 390).

511

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 czerwca 1938 r.

w sprawie ratyfikacji układu płatniczego między Polską a Francją z dnia 22 maja 1937 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 10 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 62) nastąpiła w dniu 25 marca 1938 r. ratyfikacja układu płatniczego między Polską a Francją, podpisanego w Paryżu dnia 22 maja 1937 r.

Tekst wspomnianego układu wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż układu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 386).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lipca 1938 r. Nr 49, poz. 391).

512

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 12 czerwca 1938 r.

w sprawie złożenia przez szereg państw dokumentów ratyfikacyjnych oraz zgłoszenia przystąpień do konwencji z dnia 15 marca 1886 r. dotyczącej międzynarodowej wymiany urzędowych wydawnictw i innych publikacyj.

Podaje się niniejszym do wiadomości, na podstawie komunikatów Rządu Belgijskiego, że:

1) zgodnie z postanowieniami art. 10 konwencji dotyczącej międzynarodowej wymiany urzędowych wydawnictw i innych publikacyj, podpisanej w Brukseli dnia 15 marca 1886 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 88, poz. 834), zostały złożone Rządowi Belgijskiemu w imieniu Rządów wszystkich układających się państw w dniu 14 stycznia 1889 r. dokumenty ratyfikacyjne powyższej konwencji;

2) zgodnie z postanowieniami art. 9 powyższej konwencji zostały zgłoszone Rządowi Belgijskiemu przystąpienia do tej konwencji w imieniu Rządów niżej wymienionych państw w dniach następujących:

Urugwaju	7 maja 1889 r.
Argentyny	24 lipca 1889 r.
Paragwaju	25 września 1889 r.
Czechosłowacji	7 lipca 1919 r.
Rumunii	5 czerwca 1923 r.
Węgier	30 lipca 1923 r.
Republiki Dominikańskiej	17 sierpnia 1923 r.
Polski za W. M. Gdańsk	15 marca 1924 r.
Łotwy	27 marca 1924 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lipca 1938 r. Nr 49, poz. 392).

513

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 22 czerwca 1938 r.

w sprawie przystąpienia Brazylii do międzynarodowej konwencji z dnia 5 lipca 1930 r. o liniach ładunkowych.

Podaje się niniejszym do wiadomości na podstawie komunikatu Rządu Brytyjskiego, że zgodnie z art. 23 międzynarodowej konwencji o liniach ładunkowych, podpisanej w Londynie dnia 5 lipca 1930 r. wraz z protokołem końcowym, załącznikami I, II, III, IV oraz aktem końcowym międzynarodowej konferencji o liniach ładunkowych z 1930 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 95, poz. 737), zostało zgłoszone Rządowi Brytyjskiemu dnia 31 grudnia 1937 r. w imieniu Rządu Brazylijskiego przystąpienie do powyższej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 lipca 1938 r. Nr 49, poz. 393).

514

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 17 lipca 1938 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych podpisanych w Bernie dnia 30 czerwca 1937 r.: 1) protokołu dodatkowego do układu dodatkowego do konwencji handlowej między Polską a Szwajcarią z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego dnia 3 lutego 1934 r., 2) protokołu końcowego do listy B., wymienionej w art. 2 powyższego protokołu dodatkowego.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 20) nastąpiła w dniu 9 kwietnia 1938 r. ratyfikacja podpisanych w Bernie dnia 30 czerwca 1937 r.: 1) protokołu dodatkowego do układu dodatkowego do konwencji handlowej między Polską a Szwajcarią z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego dnia 3 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 46, poz. 312), 2) protokołu końcowego do listy B., wymienionej w art. 2 powyższego protokołu dodatkowego — oraz że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego protokołu dodatkowego wraz z protokołem końcowym, w wykonaniu art. 3 wspomnianego protokołu dodatkowego, dokonana została w Warszawie dnia 7 lipca 1938 r.

Teksty wspomnianego protokołu dodatkowego i protokołu końcowego wraz z przekładem na język polski, opublikowane zostały jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 sierpnia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż protokołu dodatkowego i protokołu końcowego (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 62, poz. 484).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lipca 1938 r. Nr 51, poz. 399).

515

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 17 lipca 1938 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych podpisanych w Bernie dnia 30 czerwca 1937 r.: 1) porozumienia dodatkowego do układu między Polską a Szwajcarią, dotyczącego uregulowania płatności handlowych, podpisanego w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r., 2) protokołu końcowego do powyższego porozumienia.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 21) nastąpiła w dniu 25 marca 1938 r. ratyfikacja podpisanych w Bernie dnia 30 czerwca 1937 r.: 1) porozumienia dodatkowego do układu między Polską a Szwajcarią, dotyczącego uregulowania płatności handlowych, podpisanego w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 31, poz. 245); 2) protokołu końcowego do powyższego porozumienia—oraz że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego porozumienia dodatkowego wraz z protokołem końcowym w wykonaniu art. 4 wspomnianego porozumienia dodatkowego dokonana została w Warszawie dnia 7 lipca 1938 r.

Teksty wyżej wymienionego porozumienia dodatkowego i protokołu końcowego, wraz z przekładem na język polski, opublikowane zostały jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 sierpnia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień powyższego porozumienia dodatkowego i protokołu końcowego (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 62, poz. 483).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lipca 1938 r. Nr 51, poz. 400).

516

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lipca 1938 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc sierpień 1938 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 lipca 1938 r. Nr 172, poz. 316).

517

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 lipca 1938 r.

w sprawie urzędów celnych uprawnionych do odprawy celnej produktów pośrednich objętych poz. 393—402 t. c. przywozowej.

Na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 732) oraz na podstawie uwagi do pozycji 393 — 402 tejże taryfy, zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 657) i rozporządzeniami Rady Ministrów: z dnia 26 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 872), z dnia 13 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 93) i z dnia 13 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 390), zarządzam co następuje:

1) Do odprawy celnej produktów pośrednich, objętych pozycjami 393—402 taryfy celnej przywozowej, upoważniam urzędy celne: Białystok, Bielsko, Gdynia, Katowice, Kraków, Lwów, Łódź, Poznań i Warszawa — wraz z przynależnymi do nich podurzędami celnymi przy urzędach pocztowo-celnych, a w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku Leegetor, Weichselbahnhof, Post oraz podurząd celny Oliwa.

2) Urząd Celny w Wilnie wraz z przynależnym podurzędem celnym przy urzędzie pocztowo-celnym upoważniam do odpraw wyżej określonych produktów tylko wówczas, jeśli są one przeznaczone dla wyższych zakładów naukowych, instytucyj naukowych, zakładów naukowo-badawczych oraz szpitali i klinik.

3) Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu.

Jednocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 18 października 1937 r. (Monitor Polski Nr 246, poz. 393).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 25 lipca 1938 r. Nr 167, poz. 307).

518

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 12 lipca 1938 roku

w sprawie umorzenia 5-tej raty 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. w sprawie ustalenia wysokości emisji i przeznaczenia użycia 5% pożyczki konwersyjnej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 561), zostały umorzone w dniu 1 lipca 1938 r. w drodze wykupu, zgodnie z planem umorzenia, załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1936 r. o ustaleniu planu umorzenia 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 304), obligacje 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 na łączną sumę nominalną 1.450.000 zł.

Wyszczególnienie umorzonych obligacji według odcinków i numerów podane jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 lipca 1938 r. Nr 164, poz. 301).

519

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 4 lipca 1938 roku

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 2 czerwca 1938 r., umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

nnr	data wylosowania	nnr	data wylosowania
108	9.VI. 1938 r.	19036	23.VI. 1938 r.
202	2 „ „	20399	30 „ „
256	30 „ „	26242	15 „ „
3912	15 „ „	26538	2 „ „
3927	2 „ „	26697	9 „ „
5576	2 „ „	28045	30 „ „
6433	9 „ „	30185	23 „ „
7284	15 „ „	30400	23 „ „
7854	23 „ „	31227	23 „ „
9103	23 „ „	31256	15 „ „
10508	15 „ „	32229	30 „ „
11713	30 „ „	32324	23 „ „
11501	15 „ „	35985	9 „ „
12357	30 „ „	36768	9 „ „
13194	2 „ „	38038	2 „ „
14144	30 „ „	39780	9 „ „
16458	2 „ „		
18329	15 „ „		
18855	9 „ „		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 lipca 1938 r. Nr 165, poz. 302).

520

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 6 lipca 1938 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% premiowej pożyczki dolarowej serii III.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie wypuszczenia serii III premiowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 438), w dniu 1 lipca 1938 r. zostało wylosowanych 95 premii na ogólną sumę 37.500 dolarów według niżej podanych wielkości premii i numerów obligacji:

12.000 dol.

2999.

po 3.000 dol.

49323, 546632.

po 1.000 dol.

153945, 861077, 947117, 989342, 1060124, 1073434 1411669.

po 500 dol.

108731	870023	1124351	1244794	1303261
754576	874058	1133027	1293135	1426376

po 100 dol.

3136	248555	475637	793180	983538	1295880
5733	302877	476004	818127	1030660	1309508
21687	324669	562149	846456	1032352	1310644
29406	360315	582151	850263	1049258	1311231
49825	363992	649596	856237	1078616	1368885
69917	369506	652623	864938	1121309	1395308
72587	424022	724256	867530	1121818	1411116
79086	442367	736135	881028	1156094	1415440
139896	446085	736791	928541	1170243	1426085
159209	453559	737510	949871	1274502	1467669
189428	461957	753669	950874	1284334	
211023	462040	774762	967930	1285392	
223475	471749	792084	968966	1290994	

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 lipca 1938 r. Nr 165, poz. 303).

521

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 12 lipca 1938 roku

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% premiowej pożyczki inwestycyjnej emisji II z 1935 r.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 5, 6, 7 i 8 lipca 1938 r. 1440 premii do obligacji 3% premiowej pożyczki inwestycyjnej emisji II z 1925 r. na ogólną sumę 2.300.000 złotych w złocie; numery serii i numery obligacji, na które padły premie i ich wielkość, podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 lipca 1938 r. Nr 165, poz. 304).

522

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1938 r.

L. B. P. 8630/Org./38

w sprawie wynagrodzenia za używanie własnych samochodów w podróżach służbowych.

Do

Gabinetu Ministra, wszystkich Departamentów (Biura Personalnego) Ministerstwa Skarbu, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Inspektoratu Głównego Ochrony Skarbowej, Komendy Straży Granicznej, Państwowego Zakładu Emerytalnego, Rady Spółdzielczej, Urzędu Długów Państwa, Komisji Rewizyjnej Monopolów, Mennicy Państwowej, wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz Komisariatu do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu.

Na podstawie § 16 ust. (7) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe

(Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) w brzmieniu obecnie obowiązującym ustalam od 1 sierpnia 1938 r. począwszy dla funkcjonariuszów resortu Ministerstwa Skarbu, którzy w podróżach służbowych używają własnych samochodów, następującą wysokość wynagrodzenia (ryczałtu):

1. za używanie własnego samochodu o litrażu do 1.500 cm^3 włącznie — 25 groszy za każdy kilometr,
2. za używanie własnego samochodu o litrażu powyżej 1.500 cm^3 — 30 groszy za każdy kilometr.

Wynagrodzenie powyższe (ryczałt) zwiększa się o 5 groszy za każdy przejechany kilometr, tj. do kwoty 30 względnie 35 groszy w podróżach służbowych, odbywanych własnym samochodem:

a) na obszarze województw:

wileńskiego z wyjątkiem powiatu wileńsko-trockiego,

wołyńskiego z wyjątkiem powiatu dubieńskiego i rówieńskiego,

poleskiego z wyjątkiem powiatu brzeskiego, kobryńskiego i prużańskiego,

oraz nowogródzkiego z wyjątkiem powiatu szczuczyńskiego;

b) na obszarze powiatów:

wołkowyskiego i grodzieńskiego w województwie białostockim, powiatów górskich przyległych do granicy południowej Państwa oraz powiatów myślenickiego, limanowskiego i kołomyjskiego.

W razie użycia przez funkcjonariusza w podróży służbowej innych własnych środków lokomocji, jak np. roweru, motocykla itp., przysługującą z tego tytułu należność przyznaje się według zasad, określonych w § 16 ust. (5) powołanego na wstępie rozporządzenia.

Zaznaczam, że przepisy tego paragrafu określają zarazem warunki odbywania podróży służbowej własnymi środkami lokomocji (samochodem, motocyklem itp.) na koszt Skarbu Państwa.

W związku z powyższym z dniem 1 sierpnia 1938 r. tracą moc obowiązującą zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1936 r. w sprawie wynagrodzenia za używanie w podróżach służbowych własnych samochodów (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1937 r. Nr 1, poz. 14) i z dnia 29 lipca 1937 r. o zmianie wynagrodzenia za używanie w podróżach służbowych własnych samochodów (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 21, poz. 714).

Z tymże terminem traci swą ważność okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 27 kwietnia 1937 r. L. B. P. 2841/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1937 r. Nr 12, poz. 396) oraz wyjaśnienie do § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r., zawarte w okólniku z dnia 8 października 1936 r. L. D. III. 15231/3/36.

Sprawy dotychczas ostatecznie niezałatwione należy rozstrzygać w świetle niniejszego zarządzenia.

za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski.*
Podsekretarz Stanu.

523

OKÓLNIK C 155 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lipca 1938 r.

L. D. IV. 25409/3/37

o częściowej zmianie okólnika L. D. IV. 11975/3/37 w sprawie ograniczeń wywozu zwierząt.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) W okólniku C. 34 Ministerstwa Skarbu z dnia 18 czerwca 1937 r. L. D. IV. 11975/3/37 w sprawie ograniczeń wywozu zwierząt (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 578) w rozdziale I ust. 5 zdanie drugie otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli stwierdzona przez urząd celny waga zwierząt przewyższa wagę, podaną obok ilości sztuk, w zaświadczeniu walutowym lub świadectwie rozrachunkowym, to Urząd Celny może wypuścić za granicę nadwyżkę o ile nie przekracza ona 5% wagi podanej w zaświadczeniu walutowym lub świadectwie rozrachunkowym.

W tych przypadkach kiedy świadectwo rozrachunkowe jest wykorzystywane częściowo, to nadwyżka nie może przekraczać 5% wagi pozostałej do wykorzystania".

2) Okólnik niniejszy należy stosować od dnia ogłoszenia.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Czyżewski*
Naczelnik Wydziału.

524

OKÓLNIK C 156 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lipca 1938 r.

L. D. IV. 24957/3/37

w sprawie doręczania stronom dowodów wywozu towarów za granicę.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) Wobec zachodzących przypadków zażaleń ze strony eksporterów, iż potwierdzenia wywozu towarów za granicę, to znaczy kwity celne oraz deklaracje wywozowe są wydawane stronom z opóźnieniem, Ministerstwo Skarbu poleca, ażeby dokumenty te były wydawane stronom jak najrychlej; przetrzymywanie ich w urzędach celnych bez uzasadnionej przyczyny jest niedopuszczalne.

2) Zaznacza się przy tym, że, w myśl przepisów § 32 ust. 6 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 2 lipca 1937 r. w sprawie instrukcji pocztowo-celnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 684), podurzędy celne, które dokonały odprawy towarów krajowych wolnych od cła i ograniczeń wywozowych, obowiązane są wysyłać dowody wywozu pod adresem eksporterów listem poleconym.

3) Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30 września 1936 r. L. D. IV. 22699/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27, poz. 810).

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Czyżewski*
Naczelnik Wydziału.

525

OKÓLNIK C 157 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lipca 1938 r.

L. D. IV. 25173/3/37

w sprawie wystawiania kwitów wywozowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że urzędy celne, wystawiając kwity wywozowe z tytułu wywozu za zwrotem cła towarów, wymienionych w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 883), określają termin ważności tych kwitów na jeden miesiąc. W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że kwity wywozowe z terminem ważności na 1 miesiąc należy wystawiać tylko za wywieziony za granicę jęczmień, natomiast za wywiezione za granicę, za zwrotem cła, wszystkie inne towary należy wystawiać kwity wywozowe z terminem ważności w ciągu jednego roku.

2) Jednocześnie przypomina się, że, stosownie do przepisów § 47 ust. 7 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 lutego 1937 r. w sprawie przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów celnych (Dzien. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 176), urzędy celne upoważnione do wystawiania kwitów wywozowych, obowiązane są przesyłać urzędom celnym, upoważnionym do realizowania tych kwitów, wzory odcisków, pieczęci urzędowych oraz wzory podpisów naczelnika urzędu i kierownika działu rachunkowo-kasowego, jak również urzędników upoważnionych do ich zastępstwa.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Czyżewski*
Naczelnik Wydziału.

526

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 lipca 1938 r.

L. D. V. 18376/4/38

w sprawie ulg w podatku przemysłowym na IV-ych Międzynarodowych Targach Futrzarskich w Wilnie.

Do

Izby Skarbowej

w Wilnie.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z roku 1936, Nr 46, poz. 339) zwalnia:

1) futrzarskie firmy krajowe nie posiadające świadectw przemysłowych na prowadzone przedsiębiorstwa (np. fermy hodowlane) i futrzarskie firmy zagraniczne, które wezmą udział w IV-ych Międzynarodowych Targach Futrzarskich w Wilnie w roku 1938 od obowiązku nabycia świadectw przemysłowych na posiadane na Targach zakłady (stoiska) oraz

2) wszystkie firmy od podatku przemysłowego od obrotu za rok 1938 z tytułu dokonanych na Targach transakcyj sprzedaży futer.

Ulga wymieniona w pkt. 2) przysługiwać będzie jedynie firmom, prowadzącym prawidłowe księgi handlowe.

Za dowód, stwierdzający fakt dokonania transakcyj sprzedaży futer na Międzynarodowych Targach Futrzarskich w Wilnie oraz wysokość obrotów wynikających z tytułu dokonania tych transakcyj, będzie służyło zarówno firmom krajowym jak i zagranicznym zaświadczenie Spółki z ogr. odp. „Towarzystwo Międzynarodowych Targów i Aukcyj Futrzarskich w Wilnie" według załączonego wzoru.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu nie uwzględnia prośby Spółki o zwolnienie jej od obowiązku opłacania podatku przemysłowego od obrotu za rok 1938 z tytułu przypadającej na jej rzecz prowizji za pośrednictwo handlowe.

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 13 lipca 1938 r. L. D. V. 18376/4/38.

Wzór.

Towarzystwo Międzynarodowych
Targów i Aukcji Futrzarskich
Spółka z ogr. odp. w Wilnie.
Siedziba: Wilno, Mickiewicza 32.

Wilno, dn. . . . . 1938 r.

Zaświadczenie Nr. . . . . .

Sprawozdawca:
Adres:
Nabywca:
Adres:
Rodzaj towaru:
Ilość, cena:
Ogólna suma dokonanej transakcji:
Warunki specjalne:

Powyższa transakcja dokonana została dnia . . . . . . 1938 r. na IV-ch Międzynarodowych Targach Futrzarskich w Wilnie i w myśl reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia 13 lipca 1938 r. L. D. V. 18376/4/38 wolna jest od podatku przemysłowego od obrotu.

(stampila firmy)

(podpisy)

527

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lipca 1938 r.

L. D. V. 16311/1/38.

w sprawie przeprowadzenia rewizji mieszkań oraz kancelarii przedstawicieli wolnych zawodów.

Do
Izby Skarbowej
w Białymstoku.

Na sprawozdanie z dnia 9 czerwca 1938 r. Nr II. 222/pf/38 Ministerstwo Skarbu komunikuje, że nie podziela poglądu Izby Skarbowej co do możliwości dokonywania przez władze skarbowe rewizji mieszkań oraz kancelarii przedstawicieli wolnych zawodów na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 5, poz. 37) lub przepisów art. 77 O. P.

Przepis art. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. zezwala bowiem — w dziedzinie podatków bezpośrednich — na kontrolowanie i przeszukiwanie **jedynie zakładów handlowych i przemysłowych** (pkt. 1 i 2) oraz na rewizję dokumentów i ksiąg, znajdujących się w posiadaniu podatników w granicach, zakreślonych w odnośnych ustawach podatkowych (pkt 3 art. 3).

Uprawnienia do oględzin i badania lokali, nieposiadających charakteru zakładów handlowych i przemysłowych lub gospodarczych, przewiduje jedynie art. 77 O. P., który jednak ogranicza te uprawnienia władz skarbowych do przypadków powzięcia wiadomości o potajemnym prowadzeniu **handlu i przemysłu.**

Wobec powyższego ani ustawa z dnia 14 grudnia 1923 r. ani przepisy ordynacji podatkowej nie dają władzom skarbowym legitymacji prawnej do dokonywania rewizji kancelarii wolnych zawodów, a tym bardziej mieszkań prywatnych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż w przypadkach przewidzianych w art. 142 § 1 k. p. k. tj. gdy pewne osoby są podejrzane o popełnienie przestępstwa i zachodzi konieczność dokonania u nich rewizji domowej celem wykrycia dowodów winy — rewizja ta może nastąpić na polecenie sądowe (art. 150 § 1 kpk). W wypadkach takich zatem należy zwracać się do sądu o wyjednanie takiego polecenia.

— — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędowm skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

528

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1938 r.

L. D. V. 18335/1/38

w sprawie przesyłania wniosków egzekucyjnych do Krajowego Urzędu Podatkowego w Gdańsku.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz do Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby wnioski o przymusowe ściągnięcie należności, przesyłane za pośrednictwem Ministerstwa Skarbu do Krajowego Urzędu Podatkowego w Gdańsku sporządzane były na przyszłość wg poniższego wzoru:

— —

(strona 1)

Urząd Skarbowy w. . . . . dnia . . . .

Tytuł wykonawczy Nr . . . . .
(wykaz zaległości)

Zobowiązany: . . . .
Adres: . . . .

Uwaga:

W razie braku dokładnego adresu należy podać datę i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców zobowiązanego a jeśli chodzi o mężatki — również nazwisko panieńskie.

Pozycje księgi bierczej	Rodzaj należności i podstawa prawna	Rok lub okres podatkowy	Suma należności		Odsetki do dnia		Razem			
			zł	gr	zł	gr	zł	gr	Gld.	f.

. . . .
podpis urzędnika, sporządzającego
tytuł wykonawczy.

Niniejszy wykaz stanowi tytuł wykonawczy, który jest wykonalny w drodze egzekucji.

Zobowiązany może wnieść w terminie 14 dniowym od daty doręczenia niniejszego zarządzenia odwołanie do Izby Skarbowej w . . . . za pośrednictwem Urzędu Skarbowego, względnie Krajowego Urzędu Podatkowego w Gdańsku.

Odwołanie nie wstrzymuje wykonania egzekucji.

miejsce pieczęci

. . . .
Naczelnik Urzędu Skarbowego.

Niniejszy wniosek przesyła się Krajowemu Urzędowi Podatkowemu w Gdańsku z prośbą o zarządzenie ściągnięcia wykazanej zaległości względnie zawiadomienie o powodach niemożności zadośćuczynienia niniejszemu wnioskowi.

Ściągnięte kwoty uprasza się wpłacić z powołaniem się na numer tytułu wykonawczego do Polskiej Rządowej Kasy w Gdańsku na rachunek Urzędu Skarbowego w . . . .

Równocześnie stwierdza się, że wykazane zaległości podatkowe są prawomocne.

miejsce pieczęci

. . . .
Naczelnik Urzędu Skarbowego.

Właściwość powyższego Urzędu Skarbowego stwierdza się.

miejsce pieczęci

. . . . dnia . . . . . .

za Dyrektora Izby Skarbowej.

— —

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

529

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lipca 1938 r.

L. D. V. 18033/2/38

w sprawie potrącalności wydatku na leczenie oczu u adwokata w świetle przepisów art. 6 ustawy o podatku dochodowym.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 1 kwietnia 1938 r. L. Rej. 3441/36.

— — — — — — — — — — — — — — —

Przedmiotem sporu jest kwestia prawna, czy wydatek na leczenie choroby oczu u adwokata jest kosztem osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia dochodu z adwokatury w rozumieniu art. 6 ustawy o podatku dochodowym. Skarżący przeprowadza analogię między oczami adwokata a maszyną w przedsiębiorstwie fabrycznym i uważa wydatki konserwacyjne na utrzymanie tak jednego, jak drugiego narzędzia pracy płatnika za koszty potrącalne. Analogia taka jednak nie znajduje uzasadnienia w przepisach ustawy o podatku dochodowym. Ustawa ta odróżnia zdecydowanie podmiot podatku — płatnika — od źródeł jego dochodu i tylko wydatki związane ze źródłami dochodu, różnymi od osoby płatnika, a służące utrzymaniu ich w stanie zdolnym do normalnej eksploatacji, traktuje jako koszty potrącalne od przychodu. Wydatków natomiast na utrzymanie osoby płatnika, jego osobistych zdolności czy to umysłowych, intelektualnych, czy fizycznych, w stanie zdolnym do pracy nie uważa za takie koszty. Wynika to jasno z przepisu art. 8 p. 3 ustawy, wedle którego niepotrącalne są wydatki na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i utrzymanie członków jego rodziny: a więc nie tylko same wydatki ściśle związane z utrzymaniem życia płatnika ale także wydatki mające na celu stworzenie odpowiednich warunków życiowych dla jego pracy umysłowej czy dla rozwoju i utrzymania jego sił fizycznych — mieszczące się niewątpliwie w wydatkach na prowadzenie gospodarstwa domowego — nie są kosztami osiągnięcia dochodu w rozumieniu ustawy. Ustawa

wyliczając w art. 3 źródła dochodu nie pominęłaby osoby płatnika, jako oczywiście najkonieczniej związanej z osiągnięciem jakiegokolwiek dochodu ze źródeł niefundowanych, gdyby miała na celu traktowanie fizycznej osobowości płatnika jako takiego źródła; — skoro jednak ustawa wylicza jako źródła dochodu przedsiębiorstwa, zajęcia, uposażenia itp., to widoczne jest, że nie uważa za źródło dochodu osoby płatnika.

W tym stanie rzeczy nie znalazł Najwyższy Trybunał Administracyjny powodu do odstąpienia od swej stałej judykatury w tym przedmiocie (por. powołany przez władzę pozwaną w odpowiedzi na skargę wyrok z 16 marca 1934 r. L. Rej. 660/31 OPA 665) i z tego powodu oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

530

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lipca 1938 r.

L. D. V. 13966/2/38

w sprawie opodatkowania nagród za wykrycie wszelkiego rodzaju przestępstw skarbowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z wątpliwościami, nasuwającymi się przy kwalifikowaniu w świetle przepisów ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz dekretu o podatku specjalnym wypłacanych ze Skarbu Państwa nagród za przyczynienie się do wykrycia lub za wykrycie wszelkiego rodzaju przestępstw skarbowych w sprawach dewizowych oraz w dziedzinie podatków, opłat, ceł i monopoli, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym według przepisów działu II ustawy o podatku dochodowym oraz podatkiem specjalnym nagrody, wypłacane funkcjonariuszom państwowym, których powinnością — w związku z zakresem pełnionych obowiązków służbowych — jest ściganie bądź wyłącznie skarbowych, bądź wszelkich przestępstw (policja, K.O.P., straż graniczna, urzędnicy skarbowi, celni, akcyzowi, dewizowi) przy czym, jeżeli stosunek służbowy funkcjonariusza jest publiczno-prawny, należy przy obliczaniu przypadającego od nagrody podatku dochodowego stosować przepis art. 43 ust. czwarty ustawy o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6), nie biorąc pod uwagę wynagrodzeń wolnych od podatku dochodowego;

2) natomiast u osób, nie będących urzędnikami państwowymi oraz u tych urzędników państwowych, do których obowiązków nie należy ściganie przestępstw skarbowych, lecz którzy przypadkowo wykryli tego rodzaju przestępstwo lub przyczynili się do jego wykrycia — otrzymana z tego tytułu nagroda nie będzie w ogóle dochodem podatkowym, lecz przychodem nadzwyczajnym, wolnym od podatku dochodowego na zasadzie art. 7 ustawy, oraz od podatku specjalnego zgodnie z art. 2 ust. (2) dekretu.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zezwala, by przy wypłacaniu tego rodzaju nagród osobom, wymienionym w p. 1), nie potrącano wcale należności podatku dochodowego i specjalnego, o ile wysokość nagrody za wykrycie poszczególnego przestępstwa nie przekroczy sumy zł 200 dla jednej osoby. Niedobrane z tego tytułu należności podatku dochodowego i specjalnego umarza się na mocy art. 123 § 1 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z roku 1936 Nr 14, poz. 134).

Zasady powyżej wyrażone należy stosować poczynając od daty ogłoszenia niniejszego okólnika w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu. Z tą też chwilą uchyla się wszystkie poprzednie zarządzenia regulujące w sposób odmienny kwestię opodatkowania nagród, o których mowa w niniejszym okólniku, a w szczególności okólnik z dnia 22 marca 1934 r. L. D. V. 9484/2/34 oraz z pktu 5 okólnika z dnia 11 stycznia 1936 r. L. D. V. 43296/1/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 1, poz. 38) zdanie: „oraz wynagrodzenia za wykrycie wszelkiego rodzaju przestępstw skarbowych (w dziedzinie podatków monopoli i ceł)."

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Morawski.*

531

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1938 r.

L. D. V. 18995/4/38

w sprawie ulg w zakresie świadectw przemysłowych dla agencyj turystycznych Polskiego Biura Podróży „Orbis".

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936, Nr 46, poz. 339) zwalnia przedsiębiorstwa handlowe, prowadzące ubocznie agencje turystyczne Polskiego Biura Podróży „Orbis" **bez sprzedaży biletów** kolejowych od obowiązku nabycia z tego tytułu odrębnego świadectwa przemysłowego na r. 1938.

Ulga powyższa dotyczy tych agencyj, które zajmują się jedynie propagandą turystyki i ograniczają się do sprzedaży kart uczestnictwa na zjazdy, kart kontrolnych na pociągi popularne itp.

Zarazem Ministerstwo Skarbu podkreśla, że podlegający opodatkowaniu obrót osiągnięty z prowadzenia wspomnianych agencji winien być ustalony w myśl art. 5 p. 5 ustawy, przyjmując za obrót uzyskaną prowizję.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

532

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1938 r.

L. D. V. 18027/2/38

w sprawie potrącalności z uposażeń wydatków ponoszonych na pokrycie kosztów służbowych.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 1 kwietnia 1938 r. L. Rej. 3559/36.

— — — — — — — — — — — — — —

Zaskarżoną decyzją nie uwzględniono odwołania skarżącej przeciw wymiarowi podatku dochodowego od uposażeń, wypłacanych komiwojażerom skarżącej z tym uzasadnieniem, że mimo wezwania nie zostało udowodnione, jakie kwoty zostały użyte z tych uposażeń na pokrycie kosztów służbowych, nie zachodzą więc warunki § 40 p. 2 rozporządzenia wykonawczego (poz. 298/21 Dz. Ust.).

Akta sprawy wykazują, że władza skarbowa wezwała skarżącą oraz komiwojażerów, o których uposażenia chodzi, do przedłożenia dowodów na wysokość kosztów służbowych, że jednak dowody takie nie zostały przedłożone, a skarżąca oraz jej pracownicy wyjaśnili tylko, że chodzi tu o koszty podróży, wydatki na hotele, tragarzy, reprezentację itd., które pochłaniają przeciętnie 60% prowizji. Skarga zarzuca, że przedłożenie dowodów było z natury rzeczy niemożliwe, powołuje się na powyższe wyjaśnienia oraz na opinię rzeczoznawcy księgowości, który badał sposób księgowania w skarżącej firmie poborów i prowizji komiwojażerów, i podnosi, że w razie nie uznania tych materiałów za wystarczające, winna była władza pozwana ustalić z urzędu odpowiedni stosunek kosztów służbowych do całości uposażenia i na tej podstawie oprzeć wymiar podatku.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

Przepis § 40 p. 2 rozporządzenia wykonawczego daje niewątpliwie prawo władzy żądania udowodnienia, jaka część uposażenia została zużyta na pokrycie kosztów służbowych i uzależnia od tego dowodu potrącenia kosztów służbowych od uposażenia podlegającego podatkowi dochodowemu. Rzeczą tedy strony skarżącej było odpowiednie dowody przedstawić a przede wszystkim skonkretyzować należycie twierdzenia o ponoszonych kosztach wymieniając przynajmniej okręgi, objeżdżane przez poszczególnych wojażerów, ilość podróży i ilość dni pobytu poza miejscem zamieszkania. Jest jasne, że pewne dowody (bilety kolejowe, dowody na koszty dorożek, tragaży itp.) nie stoją do jej dyspozycji, nie mniej jednak istnieje możliwość wykazania (choćby np. rachunkami hotelowymi) miejscowości i czasu podróży, a więc tych danych, które — przy notoryjności kosztów przejazdu koleją, opłat bagażowych i kosztów dorożek — dałyby władzy możność sprawdzenia zasadności obliczenia, zawartego w wyjaśnieniach. W tym kierunku jednak nie tylko żadnych dowodów nie przedstawiono, ale nawet żadnych konkretnych twierdzeń nie postawiono, tak, że władza nie miała możliwości sprawdzenia rzeczywistej wysokości poniesionych kosztów służbowych. Przedłożona opinia biegłego z zakresu księgowości oczywiście w żadnej mierze nie mogła służyć jako dowód na faktyczną wysokość kosztów, skoro stwierdza ona, że skarżąca księguje prowizje netto i brutto na podstawie przyjętego klucza procentowego a nie ujawnia w księgach żadnych danych, dotyczących poszczególnych podróży jej komiwojażerów, ich kierunku i czasu trwania, tak, że miarodajne dla ustalenia efektywnej wysokości kosztów tych podróży dane w księgach skarżącej zupełnie nie są uwzględnione.

Władza pozwana była więc uprawniona pominąć koszty służbowe przy ustalaniu podstaw

wymiaru podatku dochodowego od uposażeń jako nieudowodnione.

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

533

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1938 r.

L. D. V. 16872/2/38

w sprawie terminu do wnoszenia opłat z art. 108 Ordynacji Podatkowej.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 25 lutego 1938 r. L. Rej. 5115/36 i 5147/36.

— — — — — — — — — — — —

Nieuzasadnione są zarzuty skargi, że władza obraziła postanowienia art. 115 O. P. (poz. 346/34), nie zawiadomiwszy pełnomocnika skarżących o dniu posiedzenia Komisji mimo, że skarżący w odwołaniach wyrazili życzenie udzielenia Komisji ustnych wyjaśnień i uiścili opłatę, o której mowa we wspomnianym art. 115 O. P. Prawo udziału podatnika w posiedzeniu władzy, rozpoznającej jego odwołanie, oraz prawo żądania, by powiadomiono go o dniu rozpoznania odwołania, uzależnia bowiem § 1 art. 115 O. P. od faktu uiszczenia przez niego przewidzianej w tym art. opłaty przy wniesieniu odwołania, a zatem niewątpliwie i przy wniesieniu uzupełnienia odwołania o ile ono w ogóle jest dopuszczalne, t.zn. o ile zostało wniesione w terminie do odwołania. Wynika z tego, iż opłata wspomniana winna być uiszczona w terminie odwoławczym. Skoro zaś skarżący opłatę przewidzianą w art. 115 O. P. uiścili po upływie 30 dniowego terminu odwoławczego (nakazy płatnicze doręczono 6 grudnia 1935 r. a opłaty uiszczono 7 lutego 1936 r.), to Najwyższy Trybunał Administracyjny nie mógł dopatrzyć się zarzuconej obrazy art. 115 O. P.

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

534

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lipca 1938 r.

L. D. V. 6639/2/38

w **sprawie wymiaru podatku dochodowego w razie śmierci płatnika od dochodów osiągniętych przed zgonem.**

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 25 lutego 1938 r. L. Rej. 5115/36 i 5147/36.

— — — — — — — — — — — —

Trafny natomiast jest zarzut, iż władza pozwana postąpiła wadliwie, włączywszy do podstaw opodatkowania skarżących po 50% dochodu, osiągniętego przez zmarłego Roberta K. W powołanym bowiem w skargach wyroku N. T. A. z 26 czerwca 1935 L. Rej. 105/32 (Zbiór wyroków Nr 1133 S/35) wypowiedział Trybunał zasadę prawną, że w razie zgaśnięcia źródła dochodu na skutek śmierci podatnika winien być wymierzony podatek dochodowy od dochodu, uzyskanego z tego źródła w tym roku, w którym śmierć nastąpiła, przy czym podatek należy wymierzyć na imię zmarłego podatnika a do uiszczenia podatku obowiązaną jest masa spadkowa względnie spadkobiercy — ci ostatni w stosunku do wysokości udziałów w spadku. Na motywy tego wyroku powołuje się Najwyższy Trybunał Administracyjny na podstawie § 57 swego regulaminu (poz. 968/32 Dz. Ust.). W myśl tej zasady prawnej postąpiła władza pozwana wadliwie, włączywszy do dochodów skarżących jako spadkobierców zmarłego Roberta K. odpowiednie części osiągniętego przez niego dochodu. Okoliczność zaś naprowadzona w zaskarżonych orzeczeniach, że źródło dochodu zmarłego weszło w bezpośrednie posiadanie skarżących przed dokonaniem wymiaru podatku jest bez znaczenia, skoro, według wyżej wspomnianej zasady prawnej, podatek dochodowy, przypadający od dochodu osiągniętego przez zmarłego podatnika, winien być wymierzony na imię zmarłego podatnika.

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania, uchylając jednocześnie okólnik z dnia 10 stycznia 1935 r. L. D. V. 4396/2/34.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

535

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lipca 1938 r.

L. D. V. 5376/2/38

w sprawie obliczania podatku dochodowego dla osób prawnych, które na jeden rok podatkowy sporządziły dwa zamknięcia rachunkowe.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 10 lutego 1937 r. L. Rej. 8102/34.

— — — — — — — — — — — —

....Skarżąca złożyła w dn. 30 kwietnia 1931 r. zeznanie do podatku dochodowego na rok 1931 na przepisanym dla osób prawnych formularzu, opierając je na zamknięciu rachunkowym za rok operacyjny 1929/30, zakończony dnia 30 czerwca 1930 r. Po zbadaniu ksiąg handlowych, obejmujących ten okres, dokonany został po myśli art. 21 ustawy o podatku dochodowym w sierpniu 1932 r. wymiar podatku na rok 1931 przy wzięciu za podstawę zamknięcia rachunkowego na 30 czerwca 1930 r. Przy badaniu ksiąg handlowych dla wymiaru podatku dochodowego na rok 1932 w marcu 1933 r. stwierdzono, że skarżąca przeszła w swej rachunkowości z dniem 1 stycznia 1931 r. z okresów operacyjnych łamanych na okresy roczne kalendarzowe i w związku z tym prześciem sporządziła odrębne zamknięcie rachunkowe na dzień 31 grudnia 1930 r. obejmujące wyniki okresu od 1 lipca 1930 r. do 31 grudnia 1930 r. Na tej podstawie dokonany został dodatkowy wymiar na rok 1931, obejmujący dochody, uzyskane w czasie od 1 lipca do 31 grudnia 1930 r., przy czym władza wymiarowa oparła się na przepisie art. 50 ust. 5 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.) z powodu nie złożenia zeznania o tym dochodzie. W odwołaniu zarzucała skarżąca, że niesłusznie zastosowano przepis art. 50 ust. 5, gdyż zeznanie na rok 1931 zostało przez nią w terminie złożone, że dodatkowy wymiar jest niedopuszczalny z powodu, że wymiar nie może w jednym roku podatkowym obejmować dochodów z 18 miesięcy, że dyskwalifikacja ksiąg handlowych i oparcie wymiaru na orzeczeniu rzeczoznawcy nie było uzasadnione — oraz postawiła wniosek ewentualny o wzięcie za podstawę wymiaru na rok 1931, wyników ustalonych już przez władze wymiarowe za rok operacyjny 1929/30 oraz wyników za II półrocze 1930 r. w kwocie 20.465 zł 99 gr.

Zaskarżonym orzeczeniem nie uwzględniła władza pozwana tego odwołania motywując je— o ile chodzi o zarzuty przeciw zastosowaniu art. 50 ust. 5 i dopuszczalności wymiaru dodatkowego — tym, że skarżąca sporządzając zamknięcie rachunkowe za II półrocze 1930 stworzyła dla siebie obowiązek podatkowy z art. 76 ust. 1 ustawy, a mimo wykazanego w tym zamknięciu dochodu, zeznania nie złożyła.

Rozpatrując zarzuty skargi dotyczące tej części orzeczenia uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny motywy powyższe za nietrafne. Art. 76 ust. 1 ustawy wedle swej treści oczywiście nie ma zastosowania do płatników, których obowiązek podatkowy już poprzednio bez przerwy istniał, mowa w nim bowiem jest o rozpoczęciu się obowiązku podatkowego. Zresztą ani ten przepis, ani przepis art. 50, ani żaden inny przepis ustawy nie daje podstawy do przyjęcia istnienia obowiązku składania na jeden rok podatkowy więcej niż jednego zeznania o dochodzie — przeciwnie, wobec zasady opodatkowania w każdym roku podatkowym całości dochodów ze wszelkich źródeł uzyskanych w roku wzgl. okresie operacyjnym, bezpośrednio poprzedzającym rok podatkowy, oraz wobec zasady ciągłości podatkowej, jest jasną rzeczą, że zeznanie obejmować winno na każdy rok podatkowy całość dochodów uzyskanych w czasie od końca okresu, który był podstawą opodatkowania w poprzednim roku podatkowym, do końca okresu kalendarzowego lub operacyjnego wzgl. gospodarczego najbliższego początkowi danego roku podatkowego, że więc nawet w wypadku, gdy okres taki jest różny od roku, jak również w wypadku, gdy w ciągu tego okresu zostały rachunki płatnika zamknięte więcej niż raz jeden, ma być złożone jedno tylko zeznanie, obejmujące całość dochodów w tym okresie uzyskanych. Zasady te wynikają z interpretacji art. 13 ustawy i zgodne są z judykaturą Najwyższego Trybunału Administracyjnego w tej mierze, w szczególności z wyrokiem z dn. 27 lutego 1934 r. L. Rej. 546/31 Zb. Wyr. Nr 765 S., w którym ustalił Najwyższy Trybunał Administracyjny tezę, że przejście z okresu operacyjnego na kalendarzowy i odwrotnie nie może spowodować przerwy w opodatkowaniu.

Wynika więc stąd zarówno, że zastosowanie przepisu art. 50 ust. 5 ustawy nie było w danym wypadku uzasadnione, skarżąca bowiem zeznanie na rok 1931 złożyła, jak też, że niesłusznym jest pogląd skargi, że dochód uzyskany przez skarżącą w II półroczu 1930 r. nie podlegał opodatkowaniu w roku podatkowym 1931 i skarżąca nie miała obowiązku wciągnięcia tego dochodu do zeznania na ten rok podatkowy. Oczywiście też powołany w skardze fakt braku w dacie składania zeznania zatwierdzenia zamknięcia rachunkowego na 31 grudnia 1930 r. nie zwalniał skarżącej od tego obowiązku.

Skoro tedy władza pozwana, opierając się na mylnych przesłankach prawnych, oparła wymiar na rok 1931 nie na obliczeniu dochodu uzyskanego przez skarżącą w okresie od 1 lipca 1929 r. do 31 grudnia 1930 r. i ustaleniu podatku od tego całego dochodu jako jednej całości, lecz traktowała okres od 1 lipca 1930 r. do 31 grudnia 1930 r., jako okres, uzasadniający odrębny obowiązek podatkowy i odrębny, niezależny co do sposobu obliczenia podstaw wymiaru okres

wymiarowy, dopatrzył się w tym Najwyższy Trybunał Administracyjny istotnej wadliwości postępowania.

— — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik*
Naczelnik Wydziału.

536
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 20 lipca 1938 r.
L. D. V. 18046/2/38

w sprawie interpretacji art. 45 ustawy o podatku dochodowym.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Na podstawie nadsyłanych akt podatku dochodowego od łącznych wynagrodzeń Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że na terenie niektórych izb skarbowych stosowana jest niewłaściwa interpretacja przepisu art. 45 ust. 1 lit. a) ustawy o państwowym podatku dochodowym polegająca na tym, że do obowiązku składania obliczeń różnicy oraz opłacania podatku skumulowanego pociągane są osoby, które wprawdzie były w ciągu roku zatrudnione u dwóch lub więcej służbodawców, jednakże nie równocześnie, lecz po zwolnieniu z obowiązków u jednego pracodawcy, przechodziły bezpośrednio czy też po pewnej przerwie na stanowisko inne.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że powołany przepis w niczym nie uzasadnia stosowania tego rodzaju wykładni. Założeniem art. 45 ust. 1 lit. a) ustawy jest objęcie obowiązkiem opłacania różnicy podatku dochodowego z działu II ustawy tylko tych osób, które — bądź w ciągu całego roku, bądź w pewnym krótszym okresie czasu — równocześnie pracowały za wynagrodzeniem u dwóch lub więcej służbodawców. W wypadkach gdy pracownik kilkakrotnie nawet w ciągu roku zmieniał miejsce zatrudnienia, przy czym nie istniał fakt równoczesnego pełnienia pracy u dwóch pracodawców — nie ma obowiązku składania obliczenia i wpłacania różnicy w podatku wynikłej na skutek skumulowania całorocznej kwoty wynagrodzeń.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

537
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 22 lipca 1938 r.
L. D. V. 14766/4/38

w sprawie potrącalności z podstaw wymiaru podatków: przemysłowego od obrotu i dochodowego od opłat uiszczonych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Do

Ministerstwa Komunikacji
w miejscu

W odpowiedzi na pismo z dnia 21 kwietnia 1938 r. Nr DR-15/1/1 Ministerstwo Skarbu komunikuje, że w związku z art. 18 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 81), Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 2 maja 1931 r. L. D. V. 4732/1/31 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 238), wyjaśniło Izbom Skarbowym, iż opłat od biletów nie należy doliczać do podlegającego opodatkowaniu obrotu przedsiębiorstw przewozowych, ponieważ są to tylko opłaty inkasowane przez te przedsiębiorstwa na rzecz funduszu drogowego.

Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 29 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 254) i uchylenia w ten sposób art. 18 ustawy poprzedniej, na podstawie którego pobierano opłaty na fundusz drogowy od biletów, straciły swą aktualność ustępy 1 i 2 wymienionego wyżej okólnika Ministerstwa Skarbu, wszystkie bowiem rodzaje opłat na fundusz drogowy przewidziane znowelizowaną ustawą, a obciążające przedsiębiorstwa przewozowe, nie mają charakteru opłat ponoszonych na rzecz funduszu drogowego przez osoby trzecie tj. pasażerów, lecz przeciwnie obowiązane jest ponosić te opłaty przedsiębiorstwo ze swego przychodu brutto, który, w myśl art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339), stanowi obrót podlegający opodatkowaniu.

O ile natomiast chodzi o podatek dochodowy, to przedsiębiorstwa autobusowe mają nadal prawo do potrącania z podstaw wymiaru podatku dochodowego przymusowych świadczeń na rzecz funduszu drogowego, bez względu na formę ich ponoszenia (a więc i w formie przewidzianej w art. 7 ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym, poz. 352 Dz. Ust. z roku 1933), zgodnie z art. 6 i 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6).

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu w Katowicach (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

538

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 lipca 1938 r.

L. D. V. 18221/2/38

w sprawie zwolnienia od opodatkowania specjalnym podatkiem od wynagrodzeń dodatków mieszkaniowych, wypłacanych nauczycielom, zatrudnionym w gminach wiejskich.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zezwala, aby przy wypłacaniu zatrudnionym w gminach wiejskich nauczycielom dodatków mieszkaniowych nie potrącano od 1 sierpnia b. r. należności specjalnego podatku od wynagrodzeń i aby nie brano pod uwagę wysokości tych dodatków przy ustalaniu stopy procentowej podatku, należnego od wynagrodzenia zasadniczego wraz z innymi dodatkami.

Niedobrane z tego tytułu sumy podatku specjalnego Ministerstwo Skarbu umarza na mocy art. 123 § 1 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z roku 1936 Nr 14, poz. 134).

za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik.*
Naczelnik Wydziału.

539

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lipca 1938 r.

L. D. VI. 13 175/3/37

w sprawie opodatkowania maltozy.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

Na skutek zgłoszonych przez niektóre izby skarbowe zapytań Ministerstwo Skarbu wyjaśnia na podstawie art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 170) w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu, że przedmiotem opodatkowania według tej ustawy jest w myśl intencji ustawodawcy syrop ziemniaczany i glukoza tj. skrystalizowany cukier skrobiowy w stanie stałym.

Wobec tego od maltozy, czyli cukru wyrabianego ze skrobi za pomocą diastazy, nie należy pobierać podatku na podstawie przepisów wyżej wymienionej ustawy.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o sprostowaniu błędu w okólniku z dnia 23 czerwca 1938 r. L. D. V. 9465/1/38.

W okólniku z dnia 23 czerwca 1938 r. L. D. V. 9465/1/38, zamieszczonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 18, poz. 296, prostuje się następujący błąd: na str. 594 w rubryce „Ceny żyta przeciętne w 1937 r. kalendarzowym" w wierszu pierwszym od góry zamiast „24.90" powinno być „22.70".

Komunikat

o płatności podatków w sierpniu 1938 r.

W sierpniu płatne są podatki następujące:

1) do 5 sierpnia — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 16 do 31 lipca b. r.;
. do 20 sierpnia — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni sierpnia b. r.;

2) do 7 sierpnia podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w lipcu b. r.;

3) do 15 sierpnia zaliczka kwartalna na podatek przemysłowy od obrotu przez płatników nie prowadzących prawidłowych ksiąg handlowych za II kwartał b. r. — w wysokości co najmniej 1/5 kwoty podatku wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy;

4) do 25 sierpnia zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1937 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w lipcu przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe.

Ponadto płatne są w sierpniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 28 lipca 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90,12	89,65
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,30$^{1}/_{2}$	5,28
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,29	5,26$^{1}/_{2}$
Floreny holenderskie	100 Fl.	292,69	290,95
Franki francuskie	100 Fr.	14,74	14,64
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,00	121,20
Funty angielskie	1 Ł.	26,20	26,04
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,15	25,90
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow.	100 K.	15,45	15,00
Korony duńskie	100 K.	117,05	116,20
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	131,63	130,65
Korony szwedzkie	100 K.	135,14	134,15
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,45	22,80
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,57	11,30
Marki niemieckie	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	291,95	292,69	291,21
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,90	90,12	89,68
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,57	11,51
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	116,75	117,05	116,45
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	26,13	26,20	26,06
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,03	27,89
Montreal	1 Dol.	—	5,31	5,28$^{1}/_{2}$
Nowy Jork	1 Dol.	5,30$^{3}/_{4}$	5,32	5,29$^{1}/_{2}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,30$^{7}/_{8}$	5,32$^{1}/_{8}$	5,29$^{5}/_{8}$
Oslo	100 K.	—	131,63	130,97
Paryż	100 Fr.	14,70	14,74	14,66
Praga	100 K.	18,35	18,40	18,30
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	134,80	135,14	134,46
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,20	26,06
Wiedeń	100 Szyl.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	121,70	122,00	121,40
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	98,00	95,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.